УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2012
СІЧЕНЬ
№1 (229)

З Різдвом Христовим Та Новим, 2012 роком!

2012 – рік Святих Тайн

2012 – рік МИРЯН

Глава УГКЦ високо оцінив внесок Василіян у розбудову Церкви на Півдні України

Посвячення Храму Вознесіння ГНІХ у м. Дрогобичі

Ієрейські свячення у Бучачі

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ! – СЛАВІМО ЙОГО!

Ви тримаєте в руках оновлений «Місіонар», який збільшився на шістнадцять сторінок. Цього року ми намагатимемося поширити тематику часопису, запросити нових авторів, дослідити нові теми та відкрити рубрики. Читаючи часопис «Місіонар» за минулі роки, особливо числа, видані в міжвоєнний період, ми побачили, що багато надрукованого там не тільки не втратило актуальності, а навпаки, у світлі останніх процесів у світі прибрали нової виразності, так потрібної для нашої духовності. Недарма ці числа часопису були вірним провідником вірних, а навіть цілих поколінь під час переслідувань за віру і приналежність до Католицької Церкви в темні часи більшовицької навали. Тому в наступних числах, а навіть, надіємося, роках, ми друкуватимемо вибрані матеріали із цих часописів під рубрикою «Ретро».

Протягом довгого часу прислужники різноманітних ідеологічних систем намагалися стерти з народної пам'яті спогади про визначних діячів Василіянського Чину, які плідно працювали для нашого народу, проповідуючи Слово Боже, розвиваючи культуру, мистецтво, утверджуючи його національний дух. Рубрика «постаті Чину святого Василія Великого» представить нам цих велетнів духа, незаслужено забутих.

«Місіонарчик» для дітей, оповідання, поезія, літературна творчість наших читачів, роздуми про Святе Писання, науку святої Церкви та актуальні проблеми нашого суспільства продовжуватимуть висвітлюватися на сторінках часопису.

Очевидно, новий обсяг часопису передбачає і його нову ціну. Надіємося, що це не вплине на Ваше відношення до нього як вірного товариша в духовному житті, завдяки якому відкриваються чудові можливості для постійного, глибокого і пристосованого пізнання Божого Слова і Його святої волі на шляху нашого спасіння. Запрошуємо Вас до співпраці насамперед через молитву, а також посильну популяризацію часопису серед колег, друзів та знайомих.

Розпочинаючи 2012 рік, надіємося на Боже Провидіння, яким Господь завжди дбав про нас і цілий наш народ і віруємо, що турбуватиметься про нас і не тільки цього року, а й в наступні роки. Тим більше, що останніми часами з'явилось багато чуток і віщувань, ніби 2012 рік буде надзвичайно важким і руйнівним особливо для України. Якими будуть результати виборів у різних країнах, як зміниться після цього політична ситуація у світі, як пройдуть вибори до парламенту України, зрештою чи буде кінець світу, про який так багато говориться?

На початку року ми святкуємо Різдво Христове. Від самого початку Бог готував людство до свого приходу, щоб з'явитися темної холодної ночі біля Вифлеєма в образі немічного Дитятка, яке потребувало тепла й опіки батька і Матері, навчатися від людей мудрості і Слова, щоб відкрити їм шлях Спасіння і через Хресну жертву дарувати вічне життя. У святі Різдва відкриваємо чудовий Божий задум покликання до буття всього створіння і як вінця – людини, Його образу і подоби. Бог нас покликав до буття, щоб ми розділили з ним Його життя так само, як Він розділив із нами життя наше, народившись у Вифлеємі і ставши людиною. Співаючи радісні різдвяні піснеспіви-коляди, ми розуміємо, що всі негаразди і небезпеки, які пророкують на наступний рік, не варті нашої уваги, оскільки Бог дарує нам вічність, а через воплочення відкриває, яким важливим і святим є людське життя,що Він сам захотів стати подібним до нас в усьому, окрім гріха.

Вступаємо в новий рік з надією, очікуючи приходу Христа з радістю і впевненістю. Нехай ніхто і ніщо не захитає нашої віри. Редакція часопису «Місіонар» щиросердечно вітає всіх Вас, дорогі читачі і друзі нашого видання, і бажає Вам і Вашим родинам Христового миру, радості, наснаги, взаємного розуміння, любові і глибокого уповання на Бога, який ніколи не покидає. ■

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ с. 7

СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ВЛАСІЙ с. 8

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ВСЕЛЕНСЬКОГО АРХИЄРЕЯ ВЕНЕДИКТА XVI «URBI ET ORBI» с. 9

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА с. 11

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ ПРОТОІГУМЕНА ПРОВІНЦІЇ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН НАЙСВЯТІШОГО СПАСИТЕЛЯ В УКРАЇНІ с. 13

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД МАРКА с. 14

ЛІТУРГІЄЮ КРОК ЗА КРОКОМ с. 17

МОЛИТВА ЗМІЦНЮЄ ПОДРУЖЖЯ с. 20

ОТЕЦЬ ДОРОТЕЙ ДМИТРО СИРОЇД, ЧСВВ с. 25

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ ДІЯЛЬНІСТЬ ПРИ ЛЬВІВСЬКОМУ ОНУФРІЇВСЬКОМУ МОНАСТИРІ У XVI СТ. с. 27

ПЕРЛИНІ «МІСІОНАРЯ» с. 43

ГЛАВА УГКЦ ВИСОКО ОЦІНИВ ВНЕСОК ВАСИЛІЯН У РОЗБУДОВУ ЦЕРКВИ НА ПІВДНІ УКРАЇНИ с. 44

ПОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ ВОЗНЕСІННЯ ГНІХ У М. ДРОГОБИЧІ с. 45

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ У БУЧАЧІ с. 46

ДОКУМЕНТ ПАПСЬКОЇ РАДИ «СПРАВЕДЛИВІСТЬ І МИР» ПРО РЕФОРМУ МІЖНАРОДНОЇ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ В ПЕРСПЕКТИВІ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ З УНІВЕРСАЛЬНОЮ КОМПЕТЕНЦІЄЮ с. 47

с. 9

с. 11

с. 45

Читайте у «Місіонарчику»

ІСТОРІЯ СВЯТ-ВЕЧОРА (РІЗДВА) с. 33

ОСОБЛИВИЙ ГІСТЬ с. 34

ЗУСТРІЧ ПЕРЕМОЖЦІВ с. 36

ПОЕЗІЯ с. 37

САМОРОБКА «АНГЕЛИК» с. 38

РІЗДВЯНА КРИПТОГРАМА ТА РЕБУСИ с. 39

КОНКУРС «СТОРІНКАМИ СВЯТОГО ПИСЬМА» с. 41

ЧАЙНВОРД «РІЗДВЯНА ЗІРКА» с. 42

«ВЕЛИЧАЄМО ТЕБЕ, СВЯЩЕННОМУЧЕНИКУ ХРИСТОВИЙ ЙОСАФАТЕ!» МОЩІ СВ. ЙОСАФАТА У ЧОРТКОВІ с. 48

СВЯТКУВАННЯ ПАМ'ЯТІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА У ВОЛОДИМИРІ-ВОЛИНСЬКОМУ с. 49

РЕТРО с. 50

МОЄ ЖИТТЯ ВІДДАНЕ БОГУ с. 54

ДІЛИТИСЬ РАДІСТЮ НА РІЗДВО с. 56

ЛИСТИ В РЕДАКЦІЮ с. 61

ПОЕЗІЯ с. 62

"РІЗДВО РОДИНИ КУП'ЄЛЛО" МОНАШОГО ТЕАТРУ «В КАПТУРАХ» с. 63

ПОДЯКИ с. 64

КРОСВОРД «СВЯТКОВИЙ» с. 66

с. 44

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар:
Ігор САВ'ЯК

Радакційна колегія:
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
бр. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото:
бр. Іпатій Ващишин,ЧСВВ

Фото обкладинки - Володимир Григораш (Марія Вуйцік-Репко)

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 05.01.2012 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2011

МІСІОНАРЧИК

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

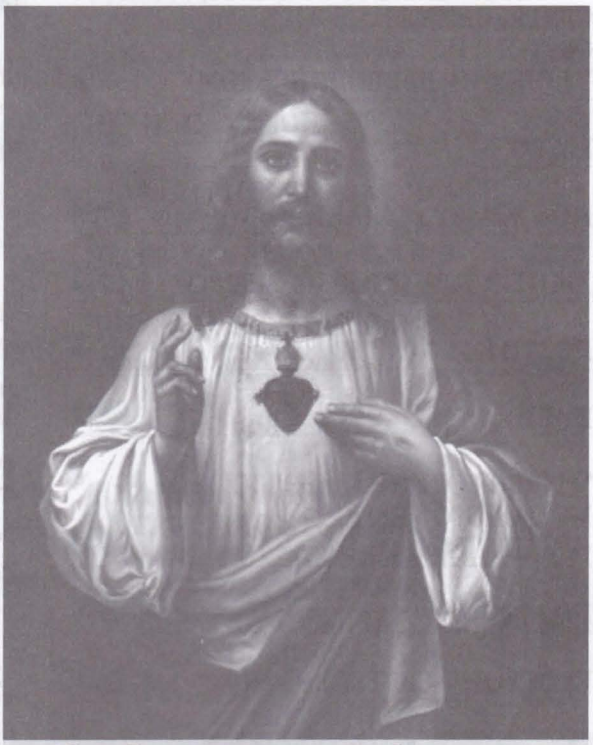

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб жертви природних катастроф отримували духовну і матеріальну підтримку, необхідну для відбудови їхнього життя.

МІСІЙНИЙ: Щоб діяльність християн на користь миру в світі була нагодою свідчити про ім'я Христове всім людям доброї волі.

МІСЦЕВИЙ: Щоб християни в Україні свідчили про надію на Боже Провидіння на противагу зневірі в суспільстві.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ

(З благословення Святішого Отця)

о. Христофор ГАНИНЕЦЬ,ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб усі люди мали повний доступ до води та інших ресурсів, необхідних для щоденного життя.

Всі люди на землі розуміють, що вода є найнеобхіднішою запорукою життя, а Всесвітня організація охорони здоров'я подає таких десять фактів про нестачу води у світі:

1. Брак води відчутний навіть у тих місцевостях, де йдуть сильні дощі і є багато джерел питної води.

2. Кожна третя людина на Землі наражається на проблему нестачі води. Ситуація погіршується зростанням населення, урбанізацією територій і збільшенням витрат води на сільське господарство і промислове виробництво.

3. Близько п'ятої частини населення планети (1,2 млрд. людей) живе на територіях із недостатньою кількістю води. Чверть населення Землі, яке живе у країнах, що розвиваються, відчуває брак води через недостатньо розвинуту інфраструктуру подачі питної води з річок та акведуків.

4. Часто люди змушені брати питну воду з потенційно небезпечних для здоров'я джерел. Брак води також означає, що вони не можуть нормально купатись і прати свій одяг.

5. Погана якість води може нести небезпеку поширення таких інфекційних хвороб як холера, тиф, тифоїдна лихоманка, дизентерія, чума.

6. Нестача води змушує людей тримати запаси води вдома. Через це зростає ризик її побутового забруднення. Такі умови є сприятливим середовищем для розмноження москітів – переносників малярії, лихоманки Денге та інших небезпечних хвороб.

7. Брак води загострює проблему недостатньо раціонального її розподілу.

8. Нестача води у бідних країнах змушує використовувати забруднену воду для потреб сільського господарства. 10% населення планети споживає в їжу продукти, вирощені на забрудненій воді, які є джерелом небезпечних хімікатів і бактерій.

9. До 2015 року, згідно з метою №7 проекту «Розвиток тисячоліття» (Millennium Development Goal), планується вдвічі збільшити рівень забезпеченості людей питною водою і санітарно-гігієнічними умовами.

10. Вода – одвічне джерело життя на планеті. Якщо уряди та громадські організації ставлять у перелік своїх головних завдань постачання якісної води для людей, то й люди мають знати, як захищати і берегти цей дорогоцінний ресурс у повсякденному житті.

Підсумковим фактом про цінність води й інших природних ресурсів, дарів Божих є те, що у світі все взаємопов'язане. Тобто варто наголошувати: недостатньо є тільки висвітлювати проблему фактами. Більш вагомим було б те, щоб усі люди мали доступ до води й інших ресурсів, а не тільки ті, хто має за що їх здобути чи придбати. Кожний житель землі має святий обов'язок бути до певної міри аскетом по відношенню до природи, щоб ніхто інший не був обділений її ресурсами, щоб використання природних багатств не призводило до стихійних лих. А ще краще було б якби ВООЗ внесла до переліку фактів правду про те, що природні ресурси мають цілющі властивості і допомагають тим людям які вірують у Творця тих самих ресурсів. Показовим прикладом є Йорданська вода, коли молитва священика, яка є духовним явищем за своєю природою, змінює фізичну структуру води, надаючи їй іншого виміру, інших властивостей, особливої сили. Якщо сучасний світ усвідомить потребу саме такої води, то, з Божою допомогою, вирішиться і проблема нестачі всіх інших ресурсів землі. ■

МІСІЙНИЙ: Щоб Господь підтримував старання працівників служби охорони здоров'я найбільш убогих регіонів, що опікуються хворими і похилими віком.

У тих регіонах, де хворі і похилі віком люди відчувають себе обділеними медичною допомогою, дехто пропонує як вихід із ситуації страхову модель медицини. Але фахівці кажуть, що така система не зможе тривалий час генерувати стільки грошей, щоб покривати всі медичні витрати, а тому буде недоцільною. Потрібен інший шлях – залучення якомога більше населення до фінансування медичної допомоги й збільшення грошового обороту в цій сфері.

Яким шляхом іти бідним державам в майбутнє, щоб люди відчули себе людьми, а працівники охорони здоров'я були захищеними і мали щире бажання опікуватися знедоленими, залишається питанням без відповіді. Церква, зі свого боку, може подати приклад жертовної праці матері Терези з Калькутти. Вона, не маючи навіть таких умов для праці, які мають убогі регіони тепер, зуміла створити модель допомоги, де потребуючі і ті, хто допомагав, ставали найперше багатими в Бозі, а вже тоді вирішувалися і всі насущні проблеми.

МІСЦЕВИЙ: Щоб ченці та черниці сміливо свідчили Істину Христового Євангелія в нашому народі.

Свідчити Істину Христового Євангелія означає віднаходити розгублені людські душі, так іншими словами можна виразити думку Святішого Отця Венедикта XVI. Розгублені в тому розумінні, що через свій егоїзм, індивідуалізм, байдужість сучасні люди бачать перед собою непевність завтрашнього. Це відбивається навіть у мистецтві. Фільми, які знімають, картини котрі пишуть митці тепер, показують інших людей у чорно-сірих тонах, а їхні життєві історії без логічного кінця. Спокій, впевненість і радість можемо бачити тільки в очах осіб, які живуть іншими мірками, в серцях яких побував живий Христос. Хто зустрівся один раз з Христом, не забуде цієї зустрічі,але буде спрямовувати всі свої зусилля щоб ще хтось відкрив своє серце і впустив Спасителя, ставши таким чином сам сміливим спасителем, рятівником.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СІЧЕНЬ

СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ВЛАСІЙ

Священномученик Власій, єпископ Севастійський, відомий своїм праведним, благочестивим життям. Він був одностайно вибраний жителями і рукоположений в єпископа міста Севастії. Було це за царювання римських імператорів Діоклетіана і Лікинія – жорстоких гонителів християн. Святий Власій скріплював християн, відвідуючи в'язниці, а також підтримував мучеників.

Під час переслідувань Власію довелося віддалитися в гори, де він оселившись в печері, провадив благочестиве життя у подвигах та безустанній молитві. Місцеві мисливці донесли панові, що на горі ховаються християни, і він повелів схопити їх. Проте послані знайшли лише севастійського єпископа. Прославляючи Бога, що закликає його на подвиг, святий Власій пішов за воїнами, зціляючи по дорозі хворих і здійснюючи багато чудес.

Агріколай – місцевий управитель, зустрів єпископа улесливими словами, назвавши його «другом богів». Святий відповів на вітання, але язичницьких богів назвав бісами. Тоді його жорстоко побили і вкинули до в'язниці.

Наступного дня святого Власія знову привели до Агріколая, і знову він непохитно сповідував віру в Христа. Правитель наказав кинути мученика в озеро. Святий, підійшовши до води, осінив її хресним знаменням і пішов, як по суші. Звернувшись до язичників, що стояли на березі, святитель запропонував їм йти до нього, призвавши в допомогу своїх богів. На це насмілилось 68 людей з оточення управителя, і всі, увійшовши до води, негайно потонули. Святий же, покоряючись повелінню ангела, що з'явився йому, повернувся на берег.

Агріколай, сильно розлючений тим, що втратив найкращих слуг, наказав убити святого Власія. Це відбулося близько 316 року. Мощі священномученика Власія перенесено на Захід під час хрестових походів, частинки їх зберігаються в багатьох країнах Європи.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ВСЕЛЕНСЬКОГО АРХИЄРЕЯ ВЕНЕДИКТА XVI «URBI ET ORBI» (місту Риму та світові)

Дорогі брати й сестри з Риму та всього світу!

Христос народився для нас! Слава Богу на висотах та мир на землі людям, яких Він любить. Нехай же до всіх дійде відлуння Вифлеємської благовісті, яку Католицька Церква звіщає на всіх континентах, долаючи будь-які національні, мовні та культурні кордони. Син Пречистої Діви Марії народився для всіх, Він – Спаситель усіх.

Саме так Його призиває давній літургійний антифон: «Еммануїле, наш царю та законодавче, надія та спасіння народів: прийди спасти нас, Господи, наш Боже». Veni ad salvandum nos! Прийди спасти нас!. Це – волання людини кожного часу, яка відчуває, що не спроможна сама подолати труднощі і небезпеки. Вона потребує вкласти свою руку в руку більшу та сильнішу, руку, яка з висот простягається до неї. Дорогі брати й сестри, ця рука – це Христос, що народився у Вифлеємі з Пречистої Діви Марії. Він – рука, яку Бог простягнув людству, щоб допомогти йому вийти з рухомих пісків гріха та поставити його на ноги на скелі, на міцній скелі Своєї Істини та Своєї Любові.

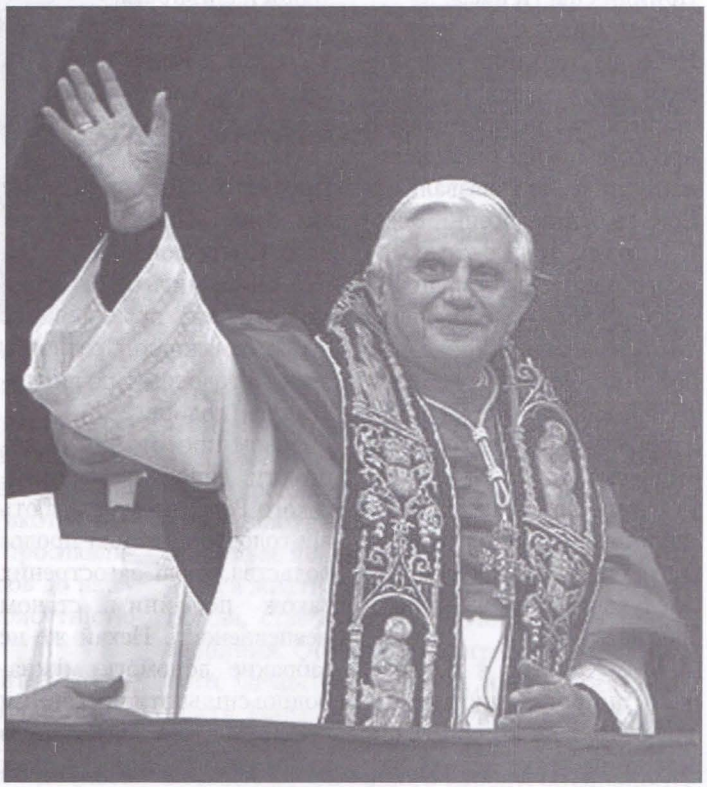

■ Святіший отець Бенедикт XVI

Так, саме це означає ім'я цієї Дитини, ім'я, яке згідно з Божою волею, Йому дали Марія та Йосиф: Він називається Ісус, що значить «Спаситель» (пор. Мт 1,21; Лк 1,31). Він був посланий Богом Отцем, щоб спасти нас, передусім, від глибокого зла, вкоріненого в людині та історії: від того зла, яким є відокремлення від Бога, самовпевнена гордість чинити по-своєму, ставати до змагання з Богом та займати Його місце, вирішувати, що є добром, а що – злом, бути паном життя і смерті (пор. Бт 3,1-7). Ось це – велике зло, великий гріх, від

якого ми, люди, не можемо спастися, якщо не ввіримося Божій допомозі, якщо не взиватимемо до Нього: «Veni ad salvandum nos! – Прийди спасти нас!».

Сам факт підносити до Небес це прохання вже ставить нас у належні умови, ставить нас перед правдою про себе самих: у дійсності, ми є тими, що ввізвали до Бога та були спасенні. Бог – Спаситель, а ми є тими, що перебувають у небезпеці. Він – лікар, а ми – недужі. Визнати це є першим кроком до спасіння, до виходу з лабіринту, в якому ми самі себе закриваємо нашою гордістю. Піднести очі до Неба, простягнути руки та просити допомоги – це шлях до виходу, за умови, що є Хтось, Хто вислуховує та може прийти нам на допомогу.

Ісус Христос є доказом того, що Бог вислухав наші волання. І не лише це! Бог має до нас таку велику любов, що не міг залишатися Сам у Собі, що вийшов із Себе Самого та увійшов в нас, розділяючи до кінця нашу людську природу. Відповідь, яку Бог дав в Ісусі на волання людини безмежно перевищує наші сподівання, доходячи до такої солідарності, яка не може бути просто людською, але – Божою. Тільки Бог, Який є любов'ю, і любов, яка є Богом, могла обрати спасти нас цим шляхом, який, напевно, є довшим, але таким, який шанує істину про Нього і про нас: шлях примирення, діалогу, співпраці.

Ось чому, дорогі брати й сестри з Риму та всього світу, під час Різдва 2011 року звернімось до Вифлеємського Дитяти, до Сина Пречистої Діви Марії, і скажімо: «Прийди спасти нас!» Повторюймо це, духовно єднаючись з багатьма людьми, які переживають особливо складні ситуації, стаючи голосом тих, які позбавлені голосу.

Разом просімо Божої допомоги народам Африканського Рогу, які страждають від голоду та нестачі продовольства, іноді загострених також постійним станом невпевненості. Нехай же не забракне допомоги міжнародної спільноти численним біженцям, що походять з цього регіону, гідність яких зазнає важких випробувань.

Нехай Господь дасть утішення народам Південного Сходу Азії, особливо – Таїланду й Філіппін, які досі зазнають серйозних труднощів з причин нещодавніх повеней.

Нехай же Господь допоможе людству, зараженому багатьма конфліктами, які ще й сьогодні скривавлюють планету. Нехай Він, що є Князем Миру, дарує мир та стабільність Землі, яку Він обрав, щоб прийти у світ, заохочуючи відновлення діалогу між ізраїльтянами та палестинцями. Нехай же вчинить так, щоб припинилося насильство у Сирії, де вже пролилося багато крові. Нехай посприяє повному примиренню та стабільності в Іраку та Афганістані. Нехай же дарує всім складовим частинам суспільства північноафриканських та близькосхідних країн оновлені сили для будування спільного блага.

Нехай же народження Спасителя підтримає перспективи діалогу та співпраці для пошуку погоджених розв'язок у М'янмі. Нехай Різдво Відкупителя забезпечить політичну стабільність країн африканського регіону Великих Озер та супроводжує зобов'язання мешканців Південного Судану для забезпечення прав усіх громадян.

Дорогі брати й сестри, звернімо погляд до Вифлеємської Яскині: Дитятко, яке споглядаємо, є нашим спасінням! Воно принесло у світ всеохоплююче послання примирення і миру! Відкриймо Йому наші серця, приймімо Його у наше життя. З довірою та надією повторюймо: "Veni ad salvandum nos!" ■

Переклад української редакції Радіо Ватикану

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ
БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

■ Блаженніший Святослав глава УГКЦ

Високопреосвященним і Преосвященним Архиєпископам та Митрополитам, боголюбивим єпископам, всечесному духовенству, преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам, в Україні та на поселеннях у світі сущим

Христос народжується – славте!
Христос із небес – зустрічайте!
Христос на землі – бадьортеся!
Канон Утрені Різдва Христового

Дорогі у Христі!

Цими словами із канону різдвяної Утрені хочу привітати всіх вас зі світлим святом Різдва Христового. Сьогодні Христова Церква закликає нас не просто вкотре відзначати це свято, а й запрошує прославляти, зустрічати Бога, який прийшов до нас у людському тілі, та кріпитися присутністю цього небесного Дитяти.

«Христос народжується – славте!» Це запрошення набирає для нас особливого значення, коли приєднаємося до безпосередніх учасників і свідків події цього дивного народження. Ті, хто славить новонародженого Божого Сина, – це передусім небесні ангели. Це вони відкривають перед пастирями, які стоять вночі на сторожі своїх отар, чудесну новину про народження Сина Божого, співаючи величну пісню: «Слава на висотах Богові, а на землі мир людям його вподобання» (Лк. 2, 14). Чи не вперше ангельські сили стають поруч з людьми і разом з ними творять один-єдиний народ, небесний і земний хор. Ця вселенська прослава, яка лунає єдиним багатоголоссям неба і землі, наче показує, що у таїнстві воплочення Сина Божого небесна і божественна дійсність поєднується з людиною, з її історією, минулим, сучасним і майбутнім. У цьому таїнственному поєднанні в особі новонародженого Ісуса Христа, Бога і людини, відбувається обмін дарами: Творець відкриває повноту свого вічного життя людині, а життя людини вповні відкривається Богові, стає простором Його присутності та діяння. Ось чому славити новонародженого Спасителя означає насамперед відкрити Його присутність у нашому житті. Сьогодні Бог дійсно є з нами, у сучасному моменті історії нашого народу, об'єднаного Божого люду, який від ангелів вчиться, як гідно предстояти перед Богом і Його величати. Прославляючи різдвяною колядою народженого Спасителя, ми разом з ангелами сповіщаємо прихід небесної радості, що усуває земний смуток і розпач, даруючи людині дар вічного життя із Богом.

«Христос із небес – зустрічайте!» Зустрічаючи Сина Божого, який в людському тілі прийшов на світ, ми визнаємо, що сам Бог захотів увійти в життя кожного з нас, аби на себе взяти всі наші провини, недуги, болі й негаразди, а нам дарувати своє вічне блаженство та щастя. Момент, коли Спаситель

торкається кожного із нас зокрема та силою і діянням Святого Духа вносить своє вічне життя у наше людське життя, ми називаємо Святим Таїнством. Таких Таїнств у Христовій Церкві є сім: Хрещення, Миропомазання, Євхаристія, Покаяння, Священство, Подружжя та Єлеопомазання. Ці Таїнства є плодами і наслідками народження Бога у людському тілі. Щоразу, коли беремо участь у тому чи іншому Святому Таїнстві, приймаємо великий дар зустрічі з Христом-Господом, а ця зустріч переображує наше життя, наповнюючи його любов'ю Отця, благодаттю Сина і силою Святого Духа. Таким чином Божа присутність через Святі Таїнства робить нас учасниками Божого життя, згідно зі словами св. Атанасія: «Бог став людиною, щоб людина могла стати богом за благодаттю». Цю благодать Христового Різдва особливо важливо відкрити і оцінити у новому 2012 році, який наша Церква, готуючись до святкувань 1025-річчя Хрещення Русі-України, присвячує Святим Таїнствам. Отож, зустріти новонародженого Христа сьогодні можна передусім у Святих Таїнствах, особливо в Євхаристії, яка є центром і вершиною всього життя Церкви. Нашою живою участю у Святих Таїнствах, зокрема Покаянні та Євхаристії, ми найкраще зможемо підготуватися до свята та відсвяткувати цьогорічне Різдво Господа нашого Ісуса Христа. А впродовж цього нового року стараймося глибше збагнути і відкрити для себе безцінний скарб Святих Таїнств у Христовій Церкві та користати з них на наше освячення і спасіння.

«Христос на землі – бадьортеся!» У цю таїнственну різдвяну ніч небесний ангел-благовісник каже нам, як колись вівчарям: «Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу!» (Лк. 2, 10). Сьогодні ми, на жаль, мусимо ствердити, що в наше українське суспільство повертаються різні страхи минулого. Навіть після двадцятьох років будівництва Української держави ми чомусь надалі стривожені тим, чи справді збережемо її незалежність, волю та українську самобутність. Страхаємося некерованості світових економічних криз і новітніх форм соціального та національного поневолення. Тому ця ангельська благовість: «Не бійтеся!» – має з особливою силою промовити нині до наших сердець. «Христос на землі – бадьортеся!» – співає сьогодні Христова Церква. Бадьорімося всі ми, бо присутність на землі воплоченого Христа – нашого Спаса – це для нас джерело невимовної сили й надії в земному житті з його змаганнями та випробуваннями. Лише в його народженні, у Різдві незмінного і вічного Бога, народжується нове й краще майбутнє, яке дає зміст і певність нашій теперішності. Хто сьогодні віднайшов свою надію у маленькій Дитині, новонародженому Спасителеві, той вже знайшов допомогу і силу для свого непростого, мінливого та непевного сьогодення.

Дорогі в Христі! У цей світлий і радісний день славмо народженого Ісуса нашою прабатьківською колядою. Нехай вона сьогодні усуне з наших сердець усякі страх і смуток. Зустрічаймо сьогодні Предвічного Бога відкритим серцем і сповняймося Його небесною благодаттю, радістю та миром. Нехай ця різдвяна радість підбадьорить і скріпить нас у нашій щоденній праці та молитві, дарує єдність і злагоду в наших громадах. Нехай різдвяна зірка, що колись привела мудреців до вертепу, де спочивав Цар віків, освітить нам дорогу до нашого майбутнього в Христі-Ісусі. ■

Христос рождається! Славімо Його!

+ СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві, при Соборі Воскресіння Христового, 4/21 листопада в день Праздника Введення в храм Пресвятої Богородиці

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ ПРОТОІГУМЕНА ПРОВІНЦІЇ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН НАЙСВЯТІШОГО СПАСИТЕЛЯ В УКРАЇНІ

Дорогі у Христі!

Ми знову запрошені до входження у велике таїнство Христового Різдва.

Св. Церква закликає нас: «Прийдіть і радіймо з Господом». Адже Христос, Син Божий, «незмінний образ Отця, відблиск Його істоти», приймає тіло від Святого Духа і стає людиною від Вседіви Марії. Бог посеред нас. Своїм Словом і благодаттю Він просвічує усе створіння, вчиняє нас учасниками свого Божого життя і робить причасниками своєї радості й вічного життя.

«Шукайте Бога і житиме ваша душа» – закликає псалмопівець (пс. 69,8). Тож Різдво Ісуса – це не тільки гарна містерія чи традиція святкувань – це реальність і таїнство, яке звершилося і звершується повсякчас у людських душах. Люблячий Бог завжди першим виходить на зустріч нам, не раз втомленим і обтяженим, щоб облегшити нас, просвітити словом своєї істини і наситити небесною поживою; щоб утвердити в правді, справедливості й любові. Він не перестає промовляти: «Прийдіть, до мене всі… Навчіться від мене… Шукайте найперше Царство Небесне, а все інше нам додасться».

Тож коли ми з Христом і виконуємо Його заповіді чи іншими словами, будучи очищеними від усякої скверни і перебуваючи в Божій любові, то без огляду на життєві турботи й немочі, – ми таки здатні радіти, бо це дар Святого Духа. І це правдивий рецепт щастя, який подає нам непомильний Господь.

■ о.Йоанікій Чверенчук,ЧСВВ протоігумен

Від щирого серця бажаю усім приходу до Господа, глибокого пережиття таїнства Різдва Сина Божого. Рівно ж радісних свят і веселої коляди. Щедрого Божого благословення, родинного тепла, злагоди, Божої Любові під покровом Пресвятої Богородиці. ■

Ієром. Йоанікій ЧВЕРЕНЧУК, ЧСВВ
Протоігумен

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД МАРКА

Переклад з іспанської мови
о.Йосафата Коваля, ЧСВВ

ВСТУП

Євангеліє від Марка можна вважати одним з великих відкриттів минулого століття. Його стисліть, його на перший погляд хаотичний зміст, його гостре закінчення та мало новизни порівняно з іншими синоптичними Євангеліями спричинили те, що в епоху Святих Отців його використовували рідко. У грецьких Отців зустрічаємо лише короткі коментарі деяких оповідань; серед отців Заходу тільки святий Ієронім написав серію гомілій, які базувалися на Євангелії від Марка. Треба було чекати аж до середніх віків, щоб зустріти якийсь повний коментар, наприклад, авторами таких були Беда ель Венерабле та Теофілакт. В епоху Відродження та в Новий час знову занепав інтерес до Євангелія від Марка.

За винятком деяких авторів, як, наприклад іспанець Хуан де Малдонадо та бельгієць Корнеліус а Лапіде, які хоч і коментують його, то лише в в тому сенсі, що має відношення до Євангелія від Матея, зупиняючись лише на тому, що є його (Марка) власним матеріалом. Мале значення, яке євангеліст Марко набув у латинській Літургії, вплинуло на зміст богослужінь. Аж до реформи на II Ватиканському соборі, за винятком читання про Страждання у вівторок Страсного тижня, під час Богослужінь читали і слухалися та відповідно коментували лише чотири оповідання з Євангелія від Марка, зокрема, Мр 7, 31-37; 8, 1-9; 16, 1-7 та 16, 14-20.

Ситуація цілковито змінюється наприкінці XIX – на початку XX ст. У чисельних дослідженнях з метою відкрити оригінальне обличчя Христа, Євангеліє від Марка охарактеризоване як писання, яке найкраще об'являє історичну постать Христа і яке найкраще зможе привести нас до пізнання Його реального життя. Євангеліє від Марка стає джерелом, з якого черпали свій матеріал євангелісти Матей і Лука і, в такий спосіб, це Писання стає надійним свідком діяльності вчення та призначення Ісуса. Пізніше євангелист Марко стане основою чисельних дискусій, у зв'язку з пропозицією В. Вреде, для якого це євангельське джерело є більше, ніж важливий історичний документ, цей дослідник з допомогою маркових текстів пише про месіанське призначення Церкви.

Починаючи з половини минулого століття, на дослідження Євангелій мав вплив метод історії редакції. В той час зацікавлення Євангелієм від Марка сильно зросло, аж до того, що сьогодні це Євангеліє часто досліджують

і використовують. Його зустрінемо в багатьох сферах, зокрема, в Літургії, театрі, літературі, а особливо в усіх поясненнях Святого Письма. З року в рік Євангеліє від Марка привертає увагу багатьох вчених і є коментоване в різних перспективах: історико-критичній, структуральній, риторичній, розповідній, матеріалістичній, соціологічній, психоаналітичній тощо. Це нове відкриття найкоротшого з Євангелій є правдивим знаком часів, зрозумілим тільки через відповідність між ситуацією християнської спільноти, у якій народжується наша власна ситуація. В небагатьох точках «християнської географії» Церква знову перебуває в меншості, є гноблена і часто переслідувана, а то й виникає в таких місцях питання про її власне виживання. Таке відношення спричинює те, що євангеліст Марко нас запитує за посередництвом знаків, щоб пробудити в нас надію та скріпити в часи кризи.

1. Композиція і поділ

Маючи бідний словник та багато повторень й схематизмів, євангелист Марко парадоксально показує надзвичайні таланти в оповіданні та композиції свого твору. Всі його сторінки дихають жвавістю і реалізмом, послідовність кожного оповідання відповідає добре продуманому планові, мудро задуманому та досконало виконаному. Марко є автором, якщо й пише не дуже добре, однак вдало укладає свою розповідь. Основний принцип, що поєднює і організовує весь твір, – це принцип богословського характеру: об'явлення ідентичності Ісуса. Як передбачено у першій фазі, євангелист пропонує показати у прогресивний спосіб, що Ісус справді є очікуваним Месією, але Його месіанізм, на відміну від месіанізму, якого очікували в той час, є терплячим месіанізмом Сина Божого.

Після щільного вступу, що складається з триптиха, який випереджає і готує до місійної (публічної) діяльності Ісуса (Мр 1, 1-13), бачимо тривалу вчительську і чудотворну діяльність, зосереджену в основному в Галилеї. Вона дасть змогу першому з учнів впізнати та визнати Його Месією в Кесарії Филиповій: Ти є Месія (Мр 8, 27-30). Першочергове завдання автора осягнено. Визнання віри апостола Петра вказує на кінець першої частини Євангелія. Але це визнання не могло залишатися без уточнення і доповнення. Титул «Месія», крім того не має одностайного значення, вичерпно не відображав до цього часу діяльність ідентичності Ісуса. Щодо специфіки цього месіанізму Ісуса, який базується на бутті Сина Божого, то це стане основою другої частини Євангелія. Орієнтована спершу до Єрусалиму і зосереджена після цього на Єрусалимі, писання Марка доходить до кульмінаційної точки у визнанні віри римським сотником біля підніжжя хреста: Чоловік цей справді був Син Божий (Мр 15, 39). Оповідання про похорон та воскресіння Ісуса (Мр 15, 42 – 16, 8) підтверджують це визнання віри і визначають фінал другої частини. Чисельні літературні і тематичні докази (вказівки) дозволяють спостерегти різноманітні кроки, які євангелист Марко подає з наміром чітко показати свій спосіб думання. Оскільки такі докази з'являлися впродовж пояснювального коментаря тексту, достатньо нам тут графічно представити гармонійну структуру всього твору (див. наступну сторінку).

2. Доктринальний зміст

Літературна конфігурація Євангелія дозволяє легко спостерегти, що його поєднювальним ключем є питання ідентичності Ісуса: Ким насправді є Ісус? Євангелист представляє це питання з самого початку і намагається відповісти на нього у прогресивний спосіб. Отож, відповідь не є просто спекулятивна і абстрактна; вона представляє Ісуса у постійному відношенні з конкретною групою осіб, серед яких група Його учнів набуває унікальної популяр-

ності . Євангеліє рухається у двох напрямках, що постійно перетинаються: ідентичність Ісуса та ідентичність учня. Це є визначальні теми з богословської точки зору, що постійно перетинаються: ідентичність Ісуса та ідентичність учня. Це є визначальні теми з богословської точки зору.

ВСТУП (1, 1-3)

ТЕРПЛЯЧИЙ МЕСІЯ І СИН

І. ІСУС, МЕСІЯ

1. ОБ'ЯВЛЕННЯ ІСУСА І СЛІПОТА ЮДЕЙСЬКОЇ СТАРШИНИ

– Висновок початкової проповіді Ісуса (1, 14-15)
– Покликання перших учнів (1, 16-20)
– Авторитет (влада), що вражає (1, 21-45)
– Роздратована влада (2, 1 – 3-6)

2. ОБ'ЯВЛЕННЯ ІСУСА І НЕРОЗУМІННЯ ЙОГО РОДИЧІВ І ОДНОСЕЛЬЧАН

– Висновок діяльності Ісуса (3, 7-12)
– Вибір Дванадцятьох (3, 13-19)
– Нерозуміння і обвинувачення (3, 20-25). Навчання притчами (4, 1-34). Чуда 4, 35 – 5, 43)
– Здивування і нерозуміння Його односельчан (6, 1-6а)

3. ОБ'ЯВЛЕННЯ ІСУСА І ПОЧАТКОВЕ ВИЗНАННЯ ЙОГО УЧНІВ

– Висновок діяльності Ісуса (6, 6б)
– Місія Дванадцятьох (6, 7-13)
– Люди, Ірод та мучеництво Івана (6, 14-29). Помноження хлібів (6, 30 – 8, 26)
– Думка людей і визнання віри Петра (8, 27-30)

ТЕРПЛЯЧИЙ МЕСІЯ І СИН БОЖИЙ

1. ДОРОГА ДО ЄРУСАЛИМУ: ОБ'ЯВЛЕННЯ ТРЕПЛЯЧОЇ ДОРОГИ МЕСІЇ

– Перше попередження про страждання і воскресіння (8, 31-33). Вкізівки (8, 34-33. Катехитичне доповнення (9, 2-29).
– Друге попередження про страждання і воскресіння (9, 30-32). Вказівки (9, 33-37). Катехитичне доповнення (9, 38 – 10, 31).
– Третє попередження про страждання і воскресіння (10, 32-34).
Вказівки (10, 35-45). Есхатологічна проповідь (13, 1-37).
– Похорон і воскресіння (15, 42 – 16, 8)

2. У ЄРУСАЛИМІ: ОБ'ЯВЛЕННЯ ІСУСА ЯК СУДДІ І ГОСПОДА ХРАМУ

– Символічне діяння месіанського характеру (11, 27 – 12, 44).
– Суперечки з юдейською страшиною (11, 27 – 12, 44).

3. СТРАЖДАННЯ І ВОСКРЕСІННЯ: ОБ'ЯВЛЕННЯ У ПОВНОТІ

– Помазання між змовою і зрадою (14, 1-11). У світлиці (14, 12-25). У Гетсиманському саді (14, 26-52).
– Перед Синедріоном (14, 53-72). Перед Пилатом (15, 1-20). Голгота (15, 21-41).

(далі буде)

ЛІТУРГІЄЮ КРОК ЗА КРОКОМ

о.-д. Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ

З усіх християнських молитов і відправ вершиною є Свята Літургія, або Служба Божа. Та, все ж, багато хто не розуміє, чому ми молимось саме так, для чого саме ці молитви, а не інші. Нерозуміння або незнання літургіки призводить до того, що буваємо розсіяні у часі звершення богослужіння.

Саме тому люди мають сотні запитань до Божественної Літургії. Щоб краще все це розібрати, дещо повернемось до історії зародження Служби Божої та її символіки. Божественна Літургія загалом, кожен окремий крок у ній мають своє важливе і молитовне значення, але тут важливо не перестаратись із символікою.

Отже, почнемо з простішого і так будемо рухатись до самого завершення. Першу Літургію звершив сам Господь наш Ісус Христос. Він зобов'язав своїх учнів продовжувати її: «це будете робити на Мій спомин». Коли на учнів зійшов Святий Дух і утворив спільноту християн, що сміливо почали визнавати Христа за Господа, тоді народилась Церква – спільнота вірних, яку завжди провадив і освячував Святий Дух, а Христос постійно залишався в ній, «бо де двоє чи троє зберуться у моє ім'я, то Я буду посеред них».

Церква від самого початку звершувала ламання хліба (тобто Службу Божу) так, щоб вона містила в собі у видимий спосіб все життя Христа, починаючи від таїнства воплочення і завершуючи вознесінням, при цьому зберігаючи всю Христову науку. Святі Василій Великий та Іван Злотоустий під дією Божого просвітлення впорядкували все й довели до ладу. Так ці велети духа

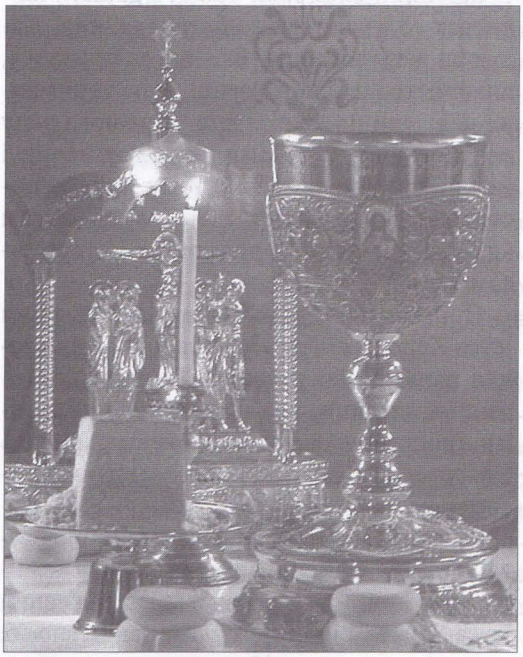

■ Проскомидія – приготовлення святих дарів

висловили у молитвах дії, які містять в собі певну символіку, яка передає все земне життя Ісуса так, немовби ми бачили це власними очима. Саме тому перед освяченням Дарів згадують всі події з життя Христа, від народження і аж до зіслання Св. Духа на апостолів, а через них і на всіх людей, це й творить одне тіло і єдину Церкву.

Сама Літургія складається з трьох частин: Проскомидії, Літургії вірних і Літургії жертви.

Далі детальніше розглянемо кожну зокрема. Отже, Проскомидія є тією частиною, що приготовляє нас до святої Жертви. Саме слово «проскомидія» перекладається як «приношення». У Старому Завіті не годилось з'являтись перед Богом з порожніми руками. Він обдаровує людину різними дарами, тому людина, приходячи перед

лице Боже, приносила дари своєї праці: хліби, вино, єлей, ладан, борошно тощо. Священики вибирали кращі з дарів, у молитвах готували все до богослужіння, згадуючи жертводавців. Все, що залишалось, використовували у церкві, для утримання священиків, сиріт, вдів та різного роду потребуючих. З роками люди все менше і менше приносили дарів, тому Церква постановила приносити хліб і вино, а сам хліб називається «просфорою» – приносом, тим, що принесли.

Проскомидія відображає народження Ісуса Христа, смерть його за наші гріхи задля нашого відкуплення. Тому в проскомидії є частини, пов'язані зі старозавітніми пророцтвами про воплочення і смерть Спасителя людства та їх новозавітнім здійсненням.

Святий Герман нас повчає, що приготування хліба, має своє значення у Проскомидії: воно пригадує нам зачаття і народження Ісуса Христа. Він це пояснює в такий спосіб: сам стіл-проскомидійник, на якому звершується Проскомидія, пригадує нам Вифлеєм; просфора (жертвенний квашений хліб невеликого розміру) – зображає вагітну Діву Марію, а сам агнець (чотирикутний шматок хліба), якого вирізають і виймають із просфори, – тіло Христове, самого Христа, про якого св. Іван Хреститель говорив: «Це Агнець Божий, який гріхи світу забирає» (Йн.1,29); коли ж священик бере копіє (копіє – це ніж, що нагадує спис) і врізає його у просфору, цим пригадує зачаття, а виймаючи агнця – народження Спасителя; сам священик символізує Духа Святого, який отінив Пресвяту Діву; диякон же, що є присутній і тримає пальцями орар, – Архангела Гавриїла.

Надалі розглянемо детальніше кожний крок Проскомидії.

В часі проскомидії священик бере просфору в ліву руку, а копіє – в праву, хрестовидно знаменуючи просфору зверху, тричі мовивши: «На спомин Господа і Бога Спаса нашого Ісуса Христа». Цими словами об'являє, що хліб цей просфорний призначений в жертву Господеві, та пригадує нам терпіння і смерть нашого Спасителя. Після цього пресвітер врізає копієм просфору з чотирьох сторін, близько від печаті, що є на просфорі зверху. Саме це пригадує нам страсті Христові, священик при цьому відчитує слова Ісаї (53;7-8): «Немов ягня на заколення, ведено його. І як агнець непорочний перед тим, що стриже його, безголосний, так і він не відкриває уст своїх. У смиренні його суд над ним відбувся. А про рід його хто оповість?» Тоді виймає з просфори агнець, чотири сторони якого символізують чотири сторони світу, які освятило Слово, що тілом стало. Сам агнець, подібно, як в Старому Завіті, являє собою агнця пасхального, якого ізраїльтяни з волі Божої закололи і їли на згадку про визволення від ярма і загибелі єгипетської. Христос є нашим Агнцем, що визволяє нас від гріха і загибелі, яку гріх несе з собою.

На дискосі (дискос – це літургічна тарілочка з ніжкою) священик ставить агнець навзнак, де крає його хрестовидно (але не до кінця) зі словами: «жертвується Агнець Божий, що бере гріхи світу, за життя світу і спасіння». Після того перевертає і проколює його з словами: «Один з воїнів списом бік його проколов, і зараз витекла кров і вода. І той, хто бачив, засвідчив, і правдиве свідчення його», що супроводяться діями: священик вливає до чаші вино і трішки води. Ці дії пригадують подію під хрестом, описану в Євангелії від Йоана (19,34). Залишки просфори називають «антидотом», тобто «хлібом замість дарів». Його роздроблюють після звершення Літургії і роздають, зокрема тим, які не приступали до Євхаристії.

Опісля, ієрей бере в руку другу просфору і мовить: «На честь і пам'ять преблаго-

словенної Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії; її молитвами прийми, Господи, жертву цю в пренебесний твій Жертовник». Церква свято вірить у силу молитви Матері до милосердного Владики – Ісуса Христа. Така молитва має величезні силу і вагу. Вийнявши з просфори частицю, священик кладе її праворуч агнця, мовлячи: «Стала цариця праворуч тебе, в ризи позолочені одягнена, прикрашена». Цими словами Церква віддає шану і нагадує нам, що Пресвята Богородиця перебуває близько Христа у славі і завжди молить Його за нас, будучи нашою Заступницею в небі.

Тоді священнослужитель бере третю просфору і виймає з неї частиці на честь святих, пророків, апостолів, мучеників. Далі бере й з четвертої просфори виймає частиці для поминання ієрархії церкви, всіх живих. Тоді бере п'яту просфору, з якої виставляє на дискос частиці за жертводавців і померлих, по цім за всіх присутніх у храмі і за себе. Так п'ять просфор нагадують нам чудо нагодування п'ятьма хлібами п'ять тисяч народу (Йн. 6,1-15). Відтак, обкаджуючи приготоване, ієрей проказує молитву: «кадило Тобі приносимо, Христе Боже наш як приємний запах духовний; Ти ж прийми його в пренебесний Свій жертовник і пошли нам благодать пресвятого Твого Духа». Цей пахучий дим фіміаму пригадує нам дві події: прихід трьох волхвів зі Сходу, що принесли ладан Христові як Богу(на це, між іншим, вказує і молитва) – народження Господа, і прихід Мироносиць до гробу, щоб намастити тіло Христове пахощами – смерть Ісусову.

Далі обкаджує хрестовидну звізду і кладе на дискос зверху Дарів зі словами: «І прийшла зоря, і стала над тим місцем, де було Дитя». Звізда пригадує нам євангельську подію, яку описав євангелист Матей (2,9).

Відтак священик обкаджує покрівці і покриває одним святий хліб з дискосом, а іншим – чашу, а третім, що зветься «воздухом», покриває два перші, звертаючись до Бога з молитвою: «Покрий нас покровом крил Твоїх, прожени від нас усякого ворога і супостата…». Ці покрівці мають певну містичну символіку й пригадують нам пелени Ісуса в яслах, а з іншого боку – плащаницю Христову, що обвивала його тіло в гробі. І завершується Проскомидія молитвою з кадженням: «Боже, Боже наш, Ти, що послав небесний Хліб…», – що підбиває підсумок і складає подяку за всі ласки.

Сам дискос з дарами символізує цілу Церкву, що зібрана навколо Христа з Богородицею, всіма святими, живими і всіма померлими та вказує на те, що саме Ісус поєднує в собі непоєднуване. Він поєднав два світи: матеріальний (нас, що є живими) і безтілесний (спільноту всіх ангелів і святих, а також всіх померлих, що вже перейшли межу життя і перебувають у вічності). Цим Христос поєднує в собі цілу Церкву, яка є його містичним тілом.

Сама Проскомидія починається хвилин за 15 до години, зазначеної в графіку відправ богослужінь. Тому варто прийти до храму трохи швидше, щоб заспокоїти свої думки, зібрати весь свій дух і піднести до Господа, а також укласти подумки наміри на цю Літургію, тому що одну частицю на Проскомидії приносять за всіх потребуючих, тобто за нас. Складаючи намір Христові, ми приносимо йому цю частичку як наш дар, а він її освячує в Літургії, жертвуючись нам вже своїм тілом, яке споживаємо. Пам'ятаймо, що Христос має до нас таку велику любов, що завжди бажає бути з нами, всередині нас, даючи себе спожити. Тож треба заздалегідь приготуватись до цього, щоб гідно прийняти його до свого серця, відповівши йому любов'ю на його любов. ■

(далі буде)

МОЛИТВА ЗМІЦНЮЄ ПОДРУЖЖЯ

о. Микола МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Як відомо, у житті християнина провідне місце посідає молитва: приватна та спільна. Скрізь, де живуть богобоязливі віруючі, лунають різнорідні молитовні прохання. Молитва покірної людини проникає навіть крізь хмари, як нам пригадує Святе Писання (пор. Сир. 35, 17). Духовне життя просто в'яне без молитовної дійсності. Молитва зміцнює християнське подружжя та допомагає у практичному плані підготуватися краще до щасливої вічності.

Спільна молитва надає подружжю потрібної сили. Досить часто у Христовій Церкві можна почути заклик, зокрема з уст духовенства, молитися вдома цілою сім'єю. Звичайно, часом буває досить непросто звикнути до цієї корисної практики, але під силу. Чи не зменшилась би кількість розлучень, якщо б родини, наприклад, відмовляли у визначений час спільно ранішні чи вечірні молитви? Варто собі над цим поміркувати. Був такий випадок, що один чоловік часто мав різні сварки зі своєю жінкою. Якось він спитав поради у душпастиря, адже хотів нарешті побачити в оселі мир і спокій. Довго не думаючи, священнослужитель порадив тому чоловікові практикувати спільну молитву. Та, на превеликий жаль, його жінка цього не сприйняла, вимагаючи швидкого розлучення… Відтак чоловік попросив жінку відмовити з ним востаннє молитву, розпочавши молитись побожно «Отче наш». Коли вони відмовляли глибокого змісту слова «і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим», то дружина враз заридала. Як закінчили молитву, вона обійняла сильно свого чоловіка, попросивши в нього за все вибачення. Аж після того в їхній сім'ї запанувала сприятлива атмосфера – молитва об'єднала їхній подружній союз. Тому, як бачимо, не варто уникати спільних молитовних практик, бо це надзвичайно корисна справа і добрий приклад для інших, зокрема найменших.

Молитва (розмова з Господом, святими) допомагає християнській душі жити відповідно до Божих законів та підготуватися до вічності. Християнин повинен старатися, щоб його молитва була якісною, без домішок забобонів, користолюбності, справді щиросердечною та вдумливою. Трапляється, дехто говорить, що, мовляв, не має вдома часу на молитву через працю і таке інше. Але ж є, попри те, час на телевізор, соціальні мережі, довгі застілля, суперечки тощо!.. Коли направду молитва є складовою щоденного життя, то вона стає великою духовною потребою, подібно як потреба споживання хліба... Молитва – один із засобів спасіння. Вона є немовби ключем до небесних висот. Варто найперше Всевишнього у молитвах прославляти, дякувати Йому за все, а вже потім щось для себе просити… Якщо так чинять у подружжі, то Спаситель дає необхідні благодаті, і кожен член родини

починає крокувати надійною стежиною до Божого Царства. «Молитва ніде не грузне, а тих, що погрузли, підіймає вона на висоту. Ніщо не чинить перепон молитві, бо в неї – духовні крила. Молитвою перемагають праведники, нею повертаються до життя грішники» (св. Єфрем Сирійський). Якщо хтось уникає в житті молитви (спільної чи приватної), то згодом може гірко шкодувати, адже «ось тепер – час сприятливий, ось тепер – день спасіння» (2 Кор. 6, 2).

Отже, молитва – це успішний засіб у дочасному житті. З Божої волі, молитовна атмосфера надає міцності християнським родинам і заодно допомагає всім на шляху до вічного буття. Без палкої молитви духовність не має потрібного сенсу. Варто вчитися належно молитися, щоб було до вподоби Господеві. ■

ЩОДЕННА МОЛИТВА З ЧИТАННЯМ СВЯТОГО ПИСЬМА В СІМ'Ї

У рамках підготовки до святкування 1025 ліття Хрещення Руси-України

о. Тарас БАРЩЕВСЬКИЙ

Початок: неділя 27 листопада 2011 року – на початок Різдвяного посту.

Закінчення: 28 липня 2013 року – в Празник Святого Володимира Великого.

Зміст:

Запропоновано до прочитання увесь Новий Завіт і вибрані уривки Старого Завіту. Новий Завіт будемо читати послідовно, від Євангелія від Матея до книги Одкровення, а Старий Завіт – теж у послідовності книг – однак тільки вибрані уривки, за винятком Псалмів, які будемо читати кожного дня.

Вибір текстів:

Тексти Старого Завіту вибрані з огляду на Історію спасіння, так щоб подати усі її найважливіші моменти. Уривки з Історії спасіння доповнені уривками, які читаються в нас згідно з паремійником, так що протягом оцих 610 днів прочитаємо усі уривки СЗ, які наша літургія пропонує.

Усі посилання на Святе Письмо зроблені відповідно до Святого Письма Старого та Нового Завіту у перекладі о. Івана Хоменка.

Структура ЩОДЕННОЇ МОЛИТВИ З ЧИТАННЯМ СВЯТОГО ПИСЬМА

1. Вступні молитви
1) Молитва до Святого Духа
2) Трисвяте
3) Славослов'я
4) Молитва до Пресвятої Трійці
5) Господня молитва
6) Прийдіте, поклонімся

2. Псалом*

3. Молитва перед читанням Святого Письма

4. Читання з Старого Завіту*

5. Читання з Нового Завіту*

6. [Застанова]

7. Кінцеві молитви
1) Покаянна молитва
2) Молитви до Пресвятої Богоматері
3) Молитва до ангелів
4) Молитва до всіх святих
5) Величання Пресвятої Трійці
6) Митарева молитва

* *У часі Великого посту*
* *Від Великодня до Вознесіння*

ЩОДЕННА МОЛИТВА З ЧИТАННЯМ СВЯТОГО ПИСЬМА В СІМ'Ї

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь. (3 рази). Молитвами святих Отців наших, Господи Ісусе Христе, Боже наш, помилуй нас. Амінь.

Молитва до Святого Духа

Царю небесний, утішителю, Душе істини, що всюди єси і все наповняєш, скарбе дібр і життя подателю, прийди і вселися в нас, і очисти нас від усякої скверни, і спаси, Благий, душі наші.

Трисвяте

Святий Боже, святий Кріпкий, святий Безсмертний, помилуй нас (3 рази).

Славослов'я

Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові, і нині і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Молитва до Пресвятої Трійці

Пресвята Трійце, помилуй нас; Господи, очисти гріхи наші; Владико, прости беззаконня наші; Святий, посіти і зціли немочі наші імени твого ради.

Господи, помилуй (3 рази).

Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові, і нині і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Господня молитва

Отче наш, що єси на небесах, нехай святиться ім'я твоє, нехай прийде царство твоє, нехай буде воля твоя, як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні, і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим, і не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого.

Бо твоє є царство, і сила, і слава, Отця, і Сина, і Святого Духа, нині і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Господи, помилуй (12 раз).

Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові, і нині і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Прийдіте, поклонімся

Прийдіте, поклонімся Цареві нашому Богу. Прийдіте, поклонімся Христові, Цареві нашому Богу. Прийдіте, поклонімся і припадім до самого Господа Ісуса Христа, Царя і Бога нашого.

ПСАЛОМ*

Молитва перед читанням Святого Письма

Засвіти в серцях наших, чоловіколюбче Владико, нетлінне світло Твого богопізнання і відкрий очі нашого ума, щоб ми розуміли Твої євангельські проповідування. Вклади в нас і страх блаженних Твоїх заповідей, щоб ми, перемігши всі тілесні похоті, провадили духовне життя, думаючи і діючи все, що угодне Тобі, бо Ти є просвічення душ і тіл наших, Христе Боже, і Тобі славу віддаємо з безначальним Твоїм Отцем, і пресвятим і благим і животворящим Твоїм Духом, нині і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

ЧИТАННЯ З СТАРОГО ЗАВІТУ*

ЧИТАННЯ З НОВОГО ЗАВІТУ*

[Застанова]

Покаянна молитва

Ослаби, прости, відпусти, Боже, прогрішення наші, вольні і невольні, що в слові і в ділі, свідомі і несвідомі, що в думці й у помислі, що вдень і вночі – все нам прости, бо Ти благий і чоловіколюбець.

** Згідно з планом щоденної молитви з читанням Святого Письма в сім'ї.*

ЩОДЕННА МОЛИТВА З ЧИТАННЯМ СВЯТОГО ПИСЬМА В СІМ'Ї

Молитви до Пресвятої Богородиці

Богородице Діво, радуйся, благодатна Маріє, Господь з Тобою. Благословенна Ти між жінками і благословенний плід лона Твого, бо Ти породила Христа Спаса, Ізбавителя душ наших.

Достойно є воістину величати блаженною Тебе, Богородицю, присноблаженну, і пренепорочну, і Матір Бога нашого. Чеснішу від херувимів і незрівнянно славнішу від серафимів, що без зотління Бога Слово породила, сущу Богородицю, Тебе величаємо.

Під Твою милість прибігаємо, Богородице Діво, молитвами нашими в скорботах не погорди, але від бід ізбав нас, єдина чиста і благословенна.

Преславна приснодіво Богородице, прийми молитви наші і донеси їх Синові Твоєму і Богові нашому, щоб спас задля Тебе душі наші.

Молитва до ангелів

Всі небесні сили, святі ангели й архангели, моліть Бога за нас, грішних.

Молитва до всіх святих

Святі славні і всехвальні апостоли, пророки, мученики і всі святі, моліть Бога за нас, грішних.

Величання Пресвятої Трійці

Упование нам – Отець, прибіжище наше – Син, і покровитель нам – Дух Святий. Трійце Свята, Боже наш, слава Тобі.

Митарева молитва

Боже, милостивий будь мені, грішному (грішній).

Боже, очисти мої гріхи і помилуй мене.

Без числа нагрішив (нагрішила) я, Господи, прости мені.

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь (3 рази).

** У часі Великого посту (чотиридесятниці) мовимо цю покаянну молитву з поклонами:*

Молитва святого Єфрема

Господи і Владико життя мого, дух млявости, недбайливости, владолюбства й пустослів'я віджени від мене. *Доземний поклін.*

Дух же доброчесности і смиренномудрія, терпіння й любо-ви даруй мені, недостойному рабові Твоєму (недостойній рабі Твоїй). *Доземний поклін.*

Так, Господи царю, дай мені зріти мої прогрішення і не осуджувати брата мого, бо Ти благословен єси на віки віків. Амінь. *Доземний поклін.*

Після цього 12 малих поклонів, молячись:

Боже, милостивий будь мені, грішному (грішній).

Боже, очисти мої гріхи і помилуй мене.

Без числа нагрішив (нагрішила) я, Господи, прости мені.

Відтак: Господи і Владико життя мого, дух млявости, недбайливости, владолюбства й пустослів'я віджени від мене. Дух же доброчесности і смиренномудрія, терпіння й любови даруй мені, недостойному рабові Твоєму (недостойній рабі Твоїй). Так, Господи царю, дай мені зріти мої прогрішення і не осуджувати брата мого, бо Ти благословен єси на віки віків. Амінь. *Доземний поклін.*

** Від Великодня до Вознесення, замість молитви до Святого Духа «Царю небесний»:*

Воскресний тропар

Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах життя дарував *(3 рази).*

СІЧЕНЬ 2012

36	**01 січ., Неділя**	**Пс 12,2-5**	**Бут 37,1-8**	**Мт 14, 22-33**
37	02 січ., Понеділок	Пс 12,6-9	Бут 37,9-17	Мт 14, 34-15, 9
38	03 січ., Вівторок	Пс 13,2-4	Бут 37,18-28	Мт 15,10-28
39	04 січ., Середа	Пс 13,5-6	Бут 37,29-36	Мт 15, 29-39
40	05 січ., Четвер	Пс 14,1-4	Бут 41,37-46а	Мт 16,1-12
41	06 січ., П'ятниця	Пс 14,5-7	Бут 45,1-8	Мт 16,13-23
42	07 січ., Субота	Пс 15,1-3	Бут 45,9-15	Мт 16, 24-17,13
43	**08 січ., Неділя**	**Пс 15,4-5**	**Бут 49,1-12**	**Мт 17,14-27**
44	09 січ., Понеділок	Пс 16,1-4	Бут 50,15-21	Мт 18,1-9
45	10 січ., Вівторок	Пс 16,5-8	Бут 50,22-26	Мт 18,10-22
46	11 січ., Середа	Пс 16,9-11	Вих 2,1-10	Мт 18, 23-35
47	12 січ., Четвер	Пс 17,1-5	Вих 3,1-12	Мт 19,1-12
48	13 січ., П'ятниця	Пс 17,6-9	Вих 3,13-22	Мт 19,13-22
49	14 січ., Субота	Пс 17,10-12	Вих 4,1-9	Мт 19, 23-20, 4
50	**15 січ., Неділя**	**Пс 17,13-15**	**Вих 4,10-17**	**Мт 20,5-16**
51	16 січ., Понеділок	Пс 18,2-4	Вих 7,1-13	Мт 20,17-28
52	17 січ., Вівторок	Пс 18,5-7	Вих 7,14-25	Мт 20, 29-21,11
53	18 січ., Середа	Пс 18,8-10	Вих 7,26-8,3	Мт 21,12-22
54	19 січ., Четвер	Пс 18,11-13	Вих 8,4-11	Мт 21, 23-32
55	20 січ., П'ятниця	Пс 18,14-16	Вих 8,12-15	Мт 21, 33-46
56	21 січ., Субота	Пс 18,17-19	Вих 8,16-20	Мт 22,1-14
57	**22 січ., Неділя**	**Пс 18,20-23**	**Вих 8,21-28**	**Мт 22,15-33**
58	23 січ., Понеділок	Пс 18,24-28	Вих 9,1-7	Мт 22, 34-46
59	24 січ., Вівторок	Пс 18,29-32	Вих 9,8-12	Мт 23,1-15
60	25 січ., Середа	Пс 18,33-36	Вих 9,13-21	Мт 23,16-26
61	26 січ., Четвер	Пс 18,37-40	Вих 9,22-26	Мт 23, 27-39
62	27 січ., П'ятниця	Пс 18,41-45	Вих 9,27-35	Мт 24,1-14
63	28 січ., Субота	Пс 18,46-49	Вих 10,1-6	Мт 24,15-28
64	**29 січ., Неділя**	**Пс 18,50-51**	**Вих 10,7-11**	**Мт 24,29-35**
65	30 січ., Понеділок	Пс 19,2-7	Вих 10,12-20	Мт 24, 36-51
66	31 січ., Вівторок	Пс 19,8-11	Вих 10,21-29	Мт 25,1-18

ОТЕЦЬ ДОРОТЕЙ ДМИТРО СИРОЇД, ЧСВВ

(*7.06.1898 – †13.01.1987)

Народився Дмитро Сироїд, син Івана, 7 червня 1898 р. в с. Городище Василіянське (недалеко Волсвина і Кристинополя) Сокальського повіту на Львівщині. Навчався в Сокальській державній гімназії. До Василіянського Чину на новіціят у Крехові вступив 14 жовтня 1921 р. На облечинах отримав василіянську монашу рясу і чернече ім'я Доротей. Перші тимчасові обіти склав у Крехові 1 липня 1923 р. Навчався: рік гуманістики під час новіціяту в Крехові; у 1923-1924 рр. вивчав риторику в Лаврові; в 1924-1926 рр. – філософію в Кристинополі (професорами були отці Діонізій Ткачук і Йосафат Лабай). Перший рік богослов'я студіював у Львові (фундаментальна догматика під проводом о. Мирона Лишака, ЧСВВ, в Святоонуфріївському монастирі, а інші предмети у Львівській єпархіальній семінарії); потім рік вивчав цю науку у Крехові (професорами були о. Ігнатій Тисовський, ЧСВВ, – моральне богослов'я, отець Теодозій Липський – догматика, отець Орест Орський – канонічне право, екзегеза, біблійні науки та староєврейська мова); наступного року богословські студії вивчали студенти в Кристинополі, де з тими самими професорами, вже як диякон, Доротей Сироїд завершив навчання. Вічні обіти склав у Кристинополі 29 серпня 1926 р.

Довгоочікуваний день настав 30 червня 1929 р., коли владика Йосафат Коциловський, ЧСВВ поставив його, разом із дияконами Никоном Горечком та Матеєм Шипіткою, в ієрейський чин. Ця подія відбулася в монастирському храмі св. Юрія в Кристинополі. Вже за тиждень, 7 липня 1929 р., отець Сироїд відправив першу (приміційну) Службу Божу в рідному селі, під час якої проповідував його краянин, отець Йосафат Скрутень, ЧСВВ, ініціатор

■ о. Доротей Сироїд, ЧСВВ

і довголітній редактор наукового видання «Записки Чину Святого Василія Великого». Після свячень отримав призначення до Бучацького Хресто-Воздвиженського монастиря, де перебував до 1933 (1934) р. В Бучачі отець Доротей був префектом студентів Місійного Інституту, викладав латинську й українську мови, провадив Марійську Дружину, писав монастирську хроніку, один рік був вікарієм дому. Згодом переведений до Підгорецького монастиря, де спершу був віце-ігуменом, а з 25 грудня 1934 р. призначений ігуменом, також виконував обов'язки прокуратора дому, еклезіярха, провідника Апостольства Молитви, писав хроніку монастиря. З 13 листопада 1935 року о. Доротей – ігумен в Лаврові, прокуратор дому, адміністратор парафії, хронікар. В 1936 р. виїжджає до

місійної резиденції в с. Грабовець біля Замостя (тепер Польща), де перебуває до 1939 р. В каталогах Чину офіційно числиться як ієромонах Кристинопільського монастиря з приміткою «mission., resid. in Hraboweć ad Zamość».

Нещодавно у Провінційному архіві отців Василіян у Львові між рукописами покійного отця Дам'яна Богуна, ЧСВВ, знайшовся зошит (177 сторінок) отця Доротея Сироїда зі спогадами про місійну працю його та інших василіян на Холмщині в 1936-1939 рр. З болем у серці і обуренням згадує отець Доротей про найрізноманітніші перешкоди, які робило римо-католицьке польське духовенство (окремі священики, затуманені духом польського націоналізму і шовінізму), щоб перешкодити душпастирюванню отців-василіян, боячись «українізації» та «галицізації» нащадків колишніх уніатів (унія на Холмщині була скасована російським урядом в 1875 р.).

В Грабівці отець Доротей був до початку травня 1939 р. Перші дні Другої світової війни зустрів він у Свято-Преображенському монастирі на Ясній горі в Гошеві. Згодом переїхав до Добромиля, де виконував обов'язки сотрудника на парафії, консультора дому. Звідти в жовтні 1941 р. переведений на місійну працю в Городло (Холмщина), де пробув до 1943 р.

В часи найбільшого переслідування духовенства і вірних УГКЦ отцеві Доротею якимсь чудом-дивом вдалось уникнути ув'язнення і «лагерів». Оселився він у с. Глиняни на Золочівщині Львівської обл. і там упродовж більш як тридцяти років вів тихе, непомітне життя аскета. У своїй хаті влаштував каплицю, до якої відразу почали тягнутися вірні греко-католики. Тут він, переважно вночі, відправляв Служби Божі, готував дітей і дорослих до Святих Тайн Сповіді, Причастя, Подружжя, зі Святими Тайнами відвідував також хворих у місцевій лікарні. У його помешкані була одна із «підпільних точок», де збиралися на виклади молоді студенти-василіяни. Отець Доротей, зокрема, навчав їх історії Церкви в Україні, улюбленою ділянкою якої для нього була історія Берестейського періоду. Переклав з німецької мови «Історію Римських Архиєреїв». У Глинянах також проживали сестри Марія і Захарія, Служебниці Непорочної Діви Марії, для яких отець Доротей був духовним опікуном. Тут жила і померла рідна сестра отця, монахиня-служебниця Євтимія Сироїд. Пані Марія Гнатів із Глинян згадує, як одного разу, коли він відправляв Службу в сестер, прийшли з КДБ, але отцеві вдалося втекти через вікно, а сестри включили радіо. На щастя його тоді не арештували. Часто навідувалися до отця Сироїда й з обкому партії, бувало, що забирали ризи та інші церковні речі, та, однак, не насмілювалися його ув'язнювати. В жителів Глинян, сусідів і співпрацівників (працював бухгалтером в аптеці) він мав великий і незаперечний авторитет як культурний, інтелігентний, ерудований, ввічливий і зичливий до всіх, вмів порадити, завжди був спокійний і врівноважений.

За кілька тижнів перед смертю о. Доротей переїхав до Малехова й оселився в отця Антонія Масюка, ЧСВВ. Помер у Малехові 13 січня 1987 р. на 89-му році життя, 66-му чернечого покликання і 58-му священичого служіння під час відправи вечірні. Похоронений на Крехівському монашому цвинтарі.

Свого часу на сторінках «Місіонаря» (листопад 2001, с. 309) спогадами про отця Доротея Сироїда поділився отець Василь Мендрунь, ЧСВВ. ■

За матеріалами архіву Провінції отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні та свідчень жителів с. Глиняни підготував о. Єронім Грім, ЧСВВ

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ ДІЯЛЬНІСТЬ ПРИ ЛЬВІВСЬКОМУ ОНУФРІЇВСЬКОМУ МОНАСТИРІ У XVI СТ.

Олена КОВАЛЬСЬКА

Львів – одне з найбагатших міст України не лише за кількістю історико-архітектурних пам'яток XIII–XX ст., що зримо представляють нашарування усіх стильових епох від часу його заснування до наших днів. Місту, засно-ваному королем Данилом Романовичем в середині XIII ст., судилося стати культурно-освітнім зразком для інших міст. Близько 1272 року місто стало столицею Галицько-Волинського князівства.

***

Початок існування Онуфріївської церкви можемо пов'язати з часом заснування самого міста у другій половині XIII ст., а князя Лева розглядати як фундатора церкви. Побутує кілька версій, за однією з них уперше Свято-онуфріївський монастир згадується у грамоті князя Лева, яку він у 1292 р. надав церкві Св. Миколая у Львові і підтвердженій королем Казимиром у 1448 р. Це припущення може бути цілком прийнятним, хоча і джерельно не підтверджене.

Перша документальна згадка про монастир датована другою половиною XV ст. Анджей Одровонж львівський староста підтверджує це надання актом, а в 1469 році монастир отримує привілей від Казимира IV Ягайловича. Монастирем мав керувати Унівський ігумен, а обидва монастирі Унівський і Онуфріївський підпорядковувалися безпосередньо київському митрополиту. В цей час при монастирі зародилася братська організація, яка складалася з мирян даної церкви, з якої почалася тісна співпраця, яка переростає в форму безпосередньої функціонованої опіки. Братство набирає характеру консервативної інституції, яка прагне самостійно керувати усіма процесами, а згодом навіть незалежно від місцевої церковної ієрархії, що у XVI ст. вилилось у постійний конфлікт з єпископством. Особливо з єпископом Гедеоном Балабаном[1]. З його іменем пов'язаний один із найбільш насичених подіями період в історії релігійного життя Львова: перші патріарші візити, боротьба проти втручань латинської ієрархії у церковні справи, суперечки стосовно впровадження григоріанського календаря, конфлікти з братством, проблема укладення церковної унії.

28 квітня 1518 року, два братчики купили прилеглу територію біля монастиря і подарували Святоонуфріївській обителі[2]. Кушнір Стецько і кравець Андрій належали до братської парафіяльної організації і таким чином подбали про збільшення церковної території.

Прилеглі території за рахунок братської фундації 1518 р. розширили колишню територію монастиря, і уже завдяки наступній фундації князя К. Острозького у 1550 році будується нова церква. Церква складалася з двох частин: більшої з присінником і меншої – Св. Трійці, до XVIII ст. вони існували окремо з окремими входами. Від середини XVI

[1] Гедеон Балабан (1530-1607) український церковний і політичний діяч архієрей Константинопольської православної церкви. З 1565 (номінально; реально – з 1576) року єпископ Галицький, Львівський і Кам'янець-Подільський. Після Берестейської унії 1596 року – екзарх Константинопольського патріарха для українських земель, фактичний керівник Київської митрополії. Противником унії залишився до кінця життя.

[2] «Маршалок Польського Королівства і гінеральний руський староста Стіслав з Ходеча свідчить, про продаж Ковалем Лаврентієм земельної ділянки з резерву для замку: частина саду й городу, яка була біля вірменського моста при монастирі і церкві св. Онуфрія, разом з городом і садом за вісім польських гривен хутровику Стецьку і кравцеві Андрію. З цього наділу вони платитимуть городові 24 гроші річного чиншу, а від інших гродських тягарів їх звільняють» .

ст. розпочався будівничий процес, який спостерігатиметься протягом наступних століть. Вибудувавши в 1550 році церкву, водночас збудовано дзвінницю у 1554 році і невеличкий мурований монастир на кілька келій, згодом у 1592 році до них прибудовано шпиталь, а з іншого боку дві більші кімнати для школи.

Завдяки добре організованому патронацтву з боку Успенського братства Онуфріївський монастир в скорому часі досягнув в культурно-освітньому та харитативному плані значного розвитку. Та після Львівської Успенської церкви для братства був улюбленим осередком. Братська організація мирян, згуртована довкола однієї церкви ставила перед собою певну мету, яка прописувалися в уставному документі. Як бачимо, братська організація була допоміжною ланкою для церкви у вирішенні поточних не лише побутових проблем, і водночас вела спосіб життя дотичний церкві.

***

У період середньовіччя інституційна діяльність суворо регламентувалася. Без дозволу короля і наданої ним грамоти львівські міщани не могли самостійно створити ні нового цеху, ні шпиталю, школи чи братства. Але правовою автономією для громад русинів, вірменів і інших жителів Львівського середмістя стає надання Львову Магдебурзького права, Казимиром III у 1356 р. З часом правова автономія набула релігійної форми – братської організації. На думку М. Капраля, русини могли об'єднуватися лише у релігійні організації, бо були майже відсторонені від участі в цехах становивши меншість. Більшість ж міщан входили до складу ремісничих, релігійних та інших корпорацій.

Лише з початком XVI ст. ситуація змінюється для українського населення Львова. Польський король Стефан Баторій дозволив Віленському братству відкривати школи, а в 1572 р. представники української громади міщан та передміщан Львова домоглися від короля визнання за українським населенням права посилати синів до гімназій та шкіл у Львові та інших містах.. У 1585 році було зроблено перший набір до Львівської братської школи, і згодом такі заклади почали працювати у Рогатині, Городку, Перемишлі, Луцьку, Вінниці, Немирові, Кам'янці-Подільському, Кремен-нці, Києві та інших містах, усього близько 30.

У братських школах навчалися діти всіх станів, а також сироти. Їх утримували коштами братства за рахунок внесків; бідні та сироти вчилися безкоштовно. При цьому виключалася будь-яка несправедливість. «Навчати й любити всіх дітей однаково» – ось заповідь педагогів братських шкіл. Викладачами у братських школах працювали здебільшого українці: К. Ставровецький, майбутній митрополит Іов Борецький, Ю. Рогатинець, Стефан і Лаврентій Зизанії та ін. Учні слов'яно-греколатинських шкіл крім мов оволодівали програмою «семи вільних наук». Відкриті школи при братських монастирях відзначалися значно вищим, ніж раніше, рівнем організації та навчання.

У 1592 році було відкрито школу при братському Онуфріївському монастирі. В джерелах відзначена ця школа як для «неимущих или малоимущих» хлопців або «павприв[3]» Головна увага приділялась вивченню слов'янській та руській (українській) мовам, вивчалися також як обов'язкові грецька та латина, що сприяло засвоєнню античної спадщини, осягненню тогочасної європейської науки і культури. Навчальний процес був розділений на три рівні: менший, середній, вищий. На першому (меншому) рівні, як і в сучасній школі починалось з вивчення азбуки. Адже Онуфріївська школа передбачала навчання бідних дітей, відповідно вони не-

[3] Павпри – убогі діти, які в школах були звільнені від плати за навчання.

мали жодної уяви ні про азбуку, ні про книгу. Вивчивши азбуку приступали до читання Часослова та Псалтиря, що було обов"язковим. Невміючи їх читати та незнаючи основ учень до середнього рівня не допускався. На середньому рівні спудеї вивчали граматику, арифметику та риторику. Старші спудеї – вивчали старослов'янську, грецьку і латинську мови, елементи філософії та богословя. Очевидно, що викладання філософії і богословя були зведені до мінімальних обсягів.

Школа була й осередком розвитку хорового співу та українського шкільного театру, більше того спів був не лише одним з предметів, а одним із головних для вивчення. Церковного співу навчали дітей з раннього віку, для викладання цього предмету були запрошені найкращі вчителі, які мали навчати дітей: співу, дерегування хором, особливо самостійного дякування. Для братського хорового співу відбирали найкращих учнів, які звісно мали здібності. Учні, які вступили до хору мали подвійну користь, адже вони навчалися у школі, а з іншої сторони співаючи в монастирському церковному хорі отримували за це ще й плату, їжу й одяг. Що ж до одягу, то це був: темно-зелений кунтуш, жовтий жупан, черевики з підковкою і шапку.Точну кількість хористів дослідити складно, але виходячи з описів про різноголосся хорового співу і друкованих партитур, можемо припустити 10–12 осіб[4].

Інші учні школи також мали можливість заробітку грошей, їм доручали складати листи від імені братчиків, перекладати отримані листи від патріарха, які були написані грецькою. Також роботу з іншим різновидом документів, що стосувалося братського монастиря (квитанції, рахунки інше). Були й інші види робіт за які вони не отримували гроші, бо це входило до обов"язків: прибирання класів, допомога у приготуванні їжі, слідкувати за поверненням усіх книг до бібліотека, за пошкодження чи невчасне повернення яких каралося.

Оскільки в братській школі при Онуфріївському монастирі, на відміну від інших шкіл навчалися сироти і учні з незаможних родин, не лише Львова. Для них поряд з школою були вибудувані кімнати для проживання.

В Онуфріївській школі панувала сувора дисципліна, як зрештою і в інших братських школах. Братські школи мали «Статут» або «Порядок» де були прописані усі вимоги, як до вчителя так і до учня. Очолював школу один із старших братчиків (ректор), крім того, братство виділяло двох спостерігачів (схолархів), які контролювали роботу вчителів і навчання учнів. Що ж до вчителів, то їх підбір і робота суворо регламентувалася. Перш ніж прийняти учителя керівна четвірка старших братчиків збиралась на нараду, в свою чергу особа яка претендувала на місце учителя зобов"язана була представити братчикам своєрідне резюме, в якому окрім біографії повинна бути розроблена методика по-навчанню учнів. Хоча, вибір вчителя залежав виключно від рішення братчиків. За "Статутом" вимоги до учителя формувалися так: «Дидаскал, або учитель цієї школи, мав бути благо-честивий, розумний, смиренно-мудрий, лагідний, не п'яниця, не розпусник, не хабарник, не серцелюбивець, не гнівливий, не завісник, не сміхун, не срамословець, не чародій, не байкар, не прихильник Єресей, а підмова благочестя, що являє собою образ добра у всьому... Дидаскал, взявши доручену йому дитину, має вчити її з промислом доброї науки, за непослух карати не потиранськи, а по-учительськи, не забагато, а по силі...». Якщо учитель не справлявся з своїми обов"язками, братство звільняло його. Учні в свою чергу були зобов"язані щоденно молити-

[4] Така традиційність і розвиток хорового співу, була водночас організована і на противагу єзуїтській традиції, яка побутувала при костелі. У страсну п'ятницю і суботу єзуїти організовували спеціальні співані служби з оспівуванням вибраних тропарів прописаних в багатоголоссі, які були неперевершені в звучанні. Такі костельні співи мали назву «Божія гроба».

ся за своїх вчителів.

Однією із важливих шкільних норм була рівність учнів: «Багатий над убогим у школі нічим вищий не має бути, тільки самою наукою, тілом же всі рівні. Дидаскал має вчити і любити всіх дітей зарівно, як синів багатих, так і синів убогих, і тих, що ходять по вулицях поживи просити». Окрім того, вони повинні були слідкувати за чистотою і порядком у школі, бути старанними у навчанні, не вихвалятися якщо наука їм вдавалася краще за ближнього, не сквернословити та лукавити, виконувати усі статутні норми.

При монастирі була не лише бібліотека але і друкарня, започаткована І. Федоровичем (Федоровим) у 1573 р. і залишалась при монастирі до 1615 р. Це забезпечувало школу підручним матеріалом, що дозволяло вести безперервний освітній процес у Онуфріївській школі. Ще за життя, Іваном Федоровим у 1574 р. був виданий перший друкований на Україні підручник – Буквар. Хоча навчальні тексти Букваря було складено церковнослов'янською мовою, оволодіння ними давало учням змогу читати й писати не тільки українські та білоруські тексти, а й тексти, складені іншими східнослов'янськими та південнослов'янськими мовами. Користувалися у навчанні Федорівським – Апостолом. Для вивчення мови особливе значення також мала слов'янська граматика «Адельфотес», написана у 1591 р. учнями Львівської Успенської братської школи під керівництвом визначного грецького філолога архієпископа Арсенія, першого управителя цієї школи. «Адельфотес» складено двома мовами – грецькою і слов'яноруською. У граматиці подана класифікація частин мови, граматичні категорії та інше. Підручник повинен був служити вступом до діалектики, риторики, музики та інших наук. «Граматика словенська

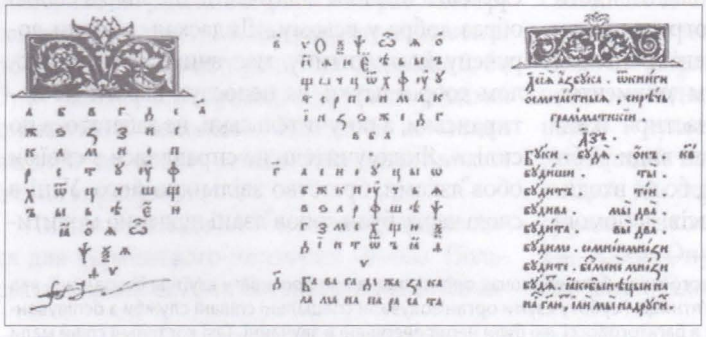

■ Зразок Апостола

■ Надгробна плита І. Федоровича

язика» видана у Вільні 1596 р., Лаврентієм Зизанієм, поділялася на чотири частини, а додатком до неї був словник перекладів церковнослов'янських слів на народну українську мову. «Лексикон славеноруський і імен толкованіє» видана у 1627 р. вченим-ленгвістом П. Берендою.

Школа продовжувала існувати та розвиватися і у наступних століттях, зазнаючи змін, з різними патронами та реорганізаційними процесами. Але головним залишається те, що добре розпочата справа для блага народу бесліднo не минає. ■

Місіонятко

"СЛАВА НА ВИСОТАХ БОГУ Й НА ЗЕМЛІ МИР ЛЮДЯМ ЙОГО ВПОДОБАННЯ"

(ЛК. 2,14)

Любі друзі Місіонарчика!

Щиро вітаю всіх вас з Різдвом Христовим і Новим Роком! Щасливих вам свят! Хай Господь Ісус Христос рясно вас поблагословить, аби ви раділи синівством, подарованим Богом в Ім'я Його Єдинородного Сина, народженого у Вифлеємі!

Під ногами сніг рипучий,

Вітер стріхи обміта:

Нині день ясний,
блискучий –

День народження Христа!

Хай за вікном хуртеча
злиться,

А нам співати і радіти.

Горить ялинка у світлиці
–

З Різдвом Христовим,
любі діти!

ВАШ МІСІОНАРЧИК

ДЗЕРКАЛЬЦЯ ДУШІ

Найтяжча хвороба –
це не проказа, не рак, а самотність.
Усвідомлення того, що тебе всі
покинули й про тебе забули
(Мати Тереза).

У СІЧНІ СВЯТКУЄМО:

7 – Різдво Христове;

8 – Собор Пресв. Богородиці і св. Йосифа Обручника;

9 – Первомуч. Стефана;

14 – Обрізання ГНІХ і св. Василія Великого;

19 – Богоявлення Господнє.

ХОЧЕШ - ВІР, А НІ - ТО ПЕРЕВІР...

Ріка Амазонка щосекунди виносить до Атлантичного океану 200 000 кубометрів води.
Із Землі можна побачити 88 сузір'їв.
У бобрів зуби ростуть постійно.

ІСТОРІЯ СВЯТ-ВЕЧОРА (РІЗДВА)

Різдво – свято тихе, домашнє, спокійне. Духовне. За святковим столом збираються тільки члени сім'ї і найближчі друзі.

Як провістили старозавітні пророки, Христос народився в місті Вифлеємі. Першими про його народження дізналися пастухи. Прийнявши всім серцем цю звістку, подалися поклонитися немовляті. Східні мудреці-волхви також повірили в Христа, здолали нелегкий шлях до місця його народження.

Але були й такі, як цар Ірод, який бажав Месії смерті. Коли він зрозумів, що його задум знайти немовля не здійснився, наказав вбити у Вифлеємі і його околицях всіх хлопчиків віком до двох років. Гадав, що серед убитих буде і Богонемовля, в якому бачив претендента на царський престол. Так було згублено 14000 немовлят. Їх вважають першими мучениками за Христа.

Різдво Христове є одним з найкрасивіших та найвизначніших християнських свят. У цей день всюди стоять прикрашені ялинки, символ райського дерева, горять свічки, подібні до тих, що горіли у Вифлеємському вертепі. У багатьох країнах в різдвяну ніч діти виходять на вулицю, співаючи пісні-колядки. Переддень Різдва іменують «Свят-вечором». Вечір 6 січня називають ще «колядою». Свят-вечір – це заключний день Різдвяного посту. Церковний устав наказує цього дня строгий піст «до першої зірки», що символізує різдвяну зорю, яка сповістила волхвам Різдво Христа. Обов'язковою цього вечора є кутя – ритуальна страва, яку готують з макового або мигдального «молока», змішаного з медом, і каші з червоної пшениці або ячменю, жита, гречки, гороху, сочевиці. Додають цілі або подрібнені ядра волоських горіхів, солодкого мигдалю, розтертий мак. Кутею починають трапезу як в різдвяний, так і у водохресний Святвечір.

Особливий гість

Ірина Змінчак

Темного зимового вечора, коли все місто спало в очікуванні чуда, було видно як світилась свіча в будинку старого чоботаря. Це був старий чолов'яга років шістдесяти. Жив він сам, не було у нього ні дружини, ні дітей. Все місто приходило до нього, коли мали проблеми зі взуттям. Був дуже добрий. Часто роздавав солодощі дітям, допомагав бідним. Люди його називали дідусем Євгеном.

Того вечора дідусь сидів у своєму теплому кріслі, читаючи Біблію. Був це переддень Христового Різдва, тож дідусь вирішив особисто пережити ці події. Прочитавши, сказав:

– Ісусику, ти, як народишся, приходь до мене!

Раптом кімната сповнилась дивним світлом. Дідусь не розумів, у сні це чи наяву. У кімнаті пролунав голос:

– Євгене, чекай мене, я завтра прийду до тебе в гості.

Дідусь зрозумів, що сам Ісусик завітає до нього.

Наступного дня він встав раненько, щоб підготуватись до приходу важливого гостя. Прибрав будинок, спік пиріг, і з нетерпінням чекав. Виглядаючи через вікно, побачив двірників, які розчищали дорогу від снігу. На дворі було дуже холодно. Дідусь побачив, що вони дуже змерзли, і запросив їх у гості:

– Заходьте, зігрієтесь! – вигукнув.

Чоловіки зайшли у будинок. Дідусь посадив їх біля пічки, напоїв теплим чаєм.

– Дуже дякуємо, дідусю Євгене. – І чоловіки, зігрівшись, пішли далі виконувати свою роботу.

Минула година, друга, а особливий гість так і не приходив. Раптом почувся стукіт у двері. Дідусь схвильовано пішов їх відчиняти, з надією, що це прийшов його гість. У дверях побачив двох подорожніх. Вони тремтіли від холоду, а носи та щоки мали такі червоні, як перець.

– Дідусю, пустіть нас на хвилинку погрітись, а то ми замерзнемо, а дорога в нас ще довга.

Дідусь, довго не думаючи, запросив і їх. Напоїв, нагодував. Чоловіки, зігрівшись, вирушили в дорогу.

Уже підходив вечір, а гість так і не завітав. Дідусь думав, що він уже не прийде, проте враз почувся стукіт. Відчинивши двері, побачив бідну жінку з двома дітьми. Діти плакали. Запросив їх до хати. Дав теплого чаю, нагодував. Жінка розповіла, що вона бідна вдова. Побачив дідусь-чоботар, що діти взуті в діряві чоботи, то й витягнув з-під ліжка дві гарні пари чобіт і подарував їм. Такої радості він давно не бачив. Подякувавши, пустилися вони далі в дорогу.

Було близько дев'ятої години. Євген сидів розчарований, що гість так і не провідав його. Збираючись до сну, ще раз витягнув Біблію, щоб почитати, як раптом вся кімната сповнилась світлом.

– Ісусе, це ти? Чому ти не провідав мене?

– А хіба ти не впізнав мене? Я провідав тебе. Ти не впізнав мене в тих двірниках, яких напоїв? В подорожуючих, яких нагодував? У бідній вдові, яку зігрів? Євгене, це був я. Я дуже дякую тобі, що ти прийняв мене і допоміг, бо все, що ти зробив їм, ти зробив мені.

Задоволений дідусь пішов спати, щасливий, що його провідав сам Ісус. Це було найкраще Різдво у його житті. ■

ЗУСТРІЧ ПЕРЕМОЖЦІВ

У нашому журналі вже від квітня 2011 року проходить конкурс «Сторінками Святого Письма». І ось, нарешті, у листопаді закінчився 1-й тур конкурсу. Було визначено аж шість переможців, які найактивніше брали участь в конкурсі й надіслали найбільше листів. Тому переможців було запрошено в гості до «Місіонарчика». В неділю 11 грудня четверо учасників прибули на зустріч до церкви св. Онуфрія у Львові. Двоє, на жаль, не змогли приїхати, тому свої призи вони отримали поштою. О 12.00 год. гості молилися разом на Святій Літургії, а відтак зібралися в катехитичному класі, де відбулася цікава зустріч за солодким столом з чаєм. Тут кожний учасник отримав обіцяний подарунок.

Щиро дякуємо за участь у конкурсі, і нехай це буде гарною заохотою для нових учасників. Отож, любі друзі, чекаю на ваші листи. Адже по переду ще 2-й тур. ■

ПОЕЗІЯ

На цій сторінці пропоную вашій увазі, дорогі друзі, два чудові різдвяні віршики, які надіслала наша постійна читачка Христина Гнот:

КОЛЯДА

Христина Гнот

Ми ідемо від хати до хати
з Колядою усіх вас витати.
Нехай це Різдвяне свято
принесе здоров'я, радостей багато.
А також безмежної любові,
дружби щирої й міцної.
На Свят-вечір щоб зібралась вся родина
й прославляли Бога-Сина.
Щоб Ісус із того світу
Слав вам щастя й многі літа!
Христос рождається! Славімо його!

НА НЕБІ ЗІРКА ЯСНА СІЯЄ

Христина Гнот

На небі зірка ясна сіяє:
Це Спаситель ся рождає,
Вифлеємським Божим світлом
Весь світ покриває.
В небі ангели співають,
Царя-Бога вихваляють,
І Марію – Матір Його –
Пречистою називають.
Через ниви Вифлеємські
До убогої стаєнки
Пастушки всі поспішили
До Небесної Дитини.
Мудреці зі Сходу
Також Дитя привітали,
І, колінця приклонивши,
Золото, ладан і миро дарували.
Тож усі разом єднаймось,
Богу хвалу заспіваймо,
Щоб раділи Небеса
І земля квітчалася,
Щоби правда скрізь буяла,
Радість не зникала
На многії і благії літа!

САМОРОБКА «АНГЕЛИК»

(ВИРІЖ ПО КОНТУРУ ДЕТАЛІ І СКЛЕЙ, ЯК ПОКАЗАНО НА ФОТО)

РІЗДВЯНА КРИПТОГРАМА:

КОРИСТУЮЧИСЬ КЛЮЧЕМ, РОЗГАДАЙ ГОЛОВОЛОМКУ І ПРОЧИТАЙ ВІРШ ІЗ БІБЛІЇ:

○	Г	Д	У	Л	М	«	»	И
□	О	Н	Ь	Е	Ж	І	С	,
△	Р	Т	П	А	Х	В	.	Я

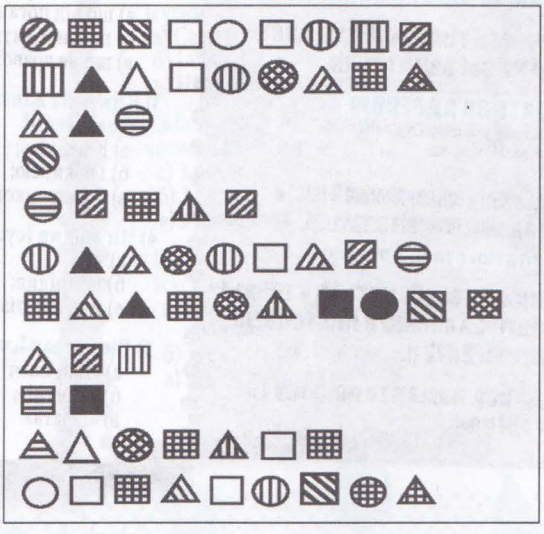

РЕБУСИ:

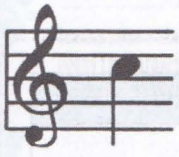

“ 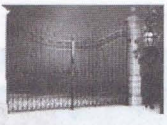

ПІДКАЗКА:
ЧЕСНОТА ПОБОЖНОЇ ЛЮДИНИ.

ПІДКАЗКА:
УСІ ХОЧУТЬ, ЩОБ ВОНИ ЗБУВАЛИСЬ.

3, 4, 1, 2

1

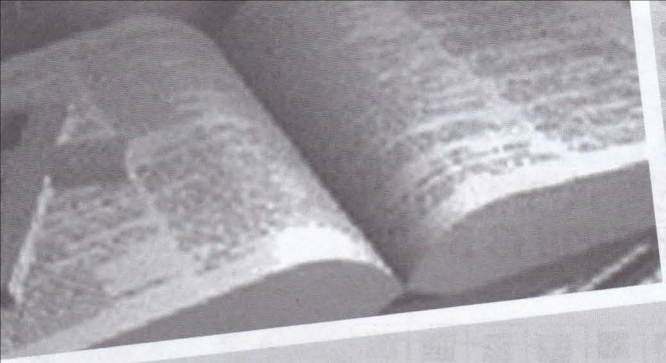

Шановний читачу, продовжуємо конкурс «Сторінками Святого Письма». Ці запитання стосуються 7-9 розділів Євангелії Господа Нашого Ісуса Христа від Марка.

НА ПЕРЕМОЖЦІВ ЧЕКАЮТЬ НАГОРОДИ!!!

У жеребкуванні візьмуть участь тільки ті, хто дасть правильні відповіді на всі запитання.

ВІДПОВІДІ НАДСИЛАТИ ЗА АДРЕСОЮ:
79019 Місіонарчик, Свято-Онуфріївський монастир Отців Василіян,
вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів.

Найактивніші учасники, які надішлють щонайменше 3 листи з відповідями (на завдання з різних номерів журналу), візьмуть участь у розіграші супер-призу.

Наступний розіграш супер-призів відбудеться у травні 2012 р. Оцінюватимемо роботи за місяці з листопада 2011 р. по квітень 2012 р.

Не забудь вказати свої адресу, номер телефону та скільки тобі років.

КОНКУ

ГЛАВА 7

1) « Шануй батька твого й матір твою, і – хто проклинає батька або матір – …»
   а) смерть такому;
   б) проклятий на віки;
   в) від дітей його буде йому те саме.

2) «Нема нічого зовнішнього для людини, що, входивши в неї, могло б її осквернити, лише те, … оскверняє людину.»
   а) що від поганих людей;
   б) що виходить з людини;
   в) що не дозволено Церквою.

3) Ким була жінка, дочка якої була одержима злим духом?
   а) Юдейкою;
   б) Грекинею;
   в) Самарянкою.

4) Чи зцілив Ісус одержиму бісом дівчину?
   а) так;
   б) не зцілив;
   в) так, але пізніше.

5) Що сказав Ісус, коли зцілював глухонімого?
   а) «Елі, Елі»;
   б) «Равуні»;
   в) «Ефата».

Заповни таблицю, виріж та надішли в редакцію:

СІЧЕНЬ 2011 (Євангеліє від Марка)							
	№ запитання					Прізвище	
№ глави	1	2	3	4	5	Ім'я	
4						місто/село	
5						номер телефону	
6						вік	

«Сторінками Святого Письма»

ГЛАВА 8

1) Помноживши 7 хлібів Ісус зробив це…
а) вперше;
б) вдруге;
в) втретє.

2) Скільки тисяч народу було нагодовано цими хлібами?
а) 4;
б) 5;
в) 7.

3) Після помноження 7-ми хлібів, скільки було зібрано зайвих кошиків з хлібом?
а) 12;
б) 8;
в) 7.

4) «Коли хто хоче йти за мною, хай зречеться себе самого, візьме хрест свій і йде слідом…»
а) за навчанням Церкви;
б) за мною;
в) за Отцем моїм.

5) «Хто погубить свою душу мене ради та Євангелії, …»
а) той буде прощений;
б) той горя не зазнає;
в) той її спасе.

ГЛАВА 9

1) Перед ким преобразився Ісус Христос?
а) Петром, Яковом та Йоаном;
б) Андрієм, Матеєм та Лукою;
в) Петром, Лукою, Йоаном та Матеєм.

2) Під час преображання хто з'явився і розмовляв з Ісусом?
а) Самсон;
б) Ілля й Мойсей;
в) Навуходоносор.

3) Скільки часу мав в собі чоловік німого духа?
а) 3 роки;
б) 3 тижні;
в) з дитинства.

4) Про що сперечалися учні Ісуса дорогою в Капернаум?
а) хто буде по лівиці, а хто по правиці;
б) хто з них більший;
в) хто є улюбленим учнем Ісуса.

5) «Нема бо такого, хто робив би чуда моїм ім'ям і міг би незабаром мене…»
а) лихословити;
б) зневажати;
в) відректися.

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ КОНКУРСУ ЗА МІСЯЦЬ ЛИСТОПАД:

Глава 1: 1) в; 2) а; 3) б; 4) в; 5) а;
Глава 2: 1) б; 2) а; 3) а; 4) а; 5) в;
Глава 3: 1) б; 2) а; 3) в; 4) б; 5) в.

ПРИЗИ ОТРИМАЮТЬ:

Мартуся Гілецька (с. Станків Стрийського р-ну Львівської обл.);
Михайло Грущак (с. Верхній Дорожів Дрогобицького р-ну Львівської обл.);
Христина Біляк (с. Грушів Дрогобицького р-ну Львівської обл.).

ВЕСЕЛИНКИ

ДБАЙЛИВА СЕСТРИЧКА

Івасик впав з ліжка, і на лобі з'явилася ґуля. Катруся, жаліючи брата і намагаючись якось допомогти йому, каже:
– Давай, я ту ґулю молотком назад заб'ю!

НА СПИНІ

– Не ходи сьогодні, синку, на озеро, адже у тебе животик болить.
– Не хвилюйся, мамо, я плаватиму на спині.

КОЛИ ПОЧАВ?

Батько розповідає:
– Коли я був маленький, то ніколи не брехав.
– Цікаво, тату, коли саме ти почав?

ДЕ БІЛЬШЕ

– Петрику, в одній купці лежить чотирнадцять цукерок, а в другій на п'ять більше. У якій купці більше цукерок?
– А ви, бабусю, покладіть цукерки. Яку я купку виберу собі, там і більше.

ЧАЙВОРД «РІЗДВЯНА ЗІРКА»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

Виберіть слово

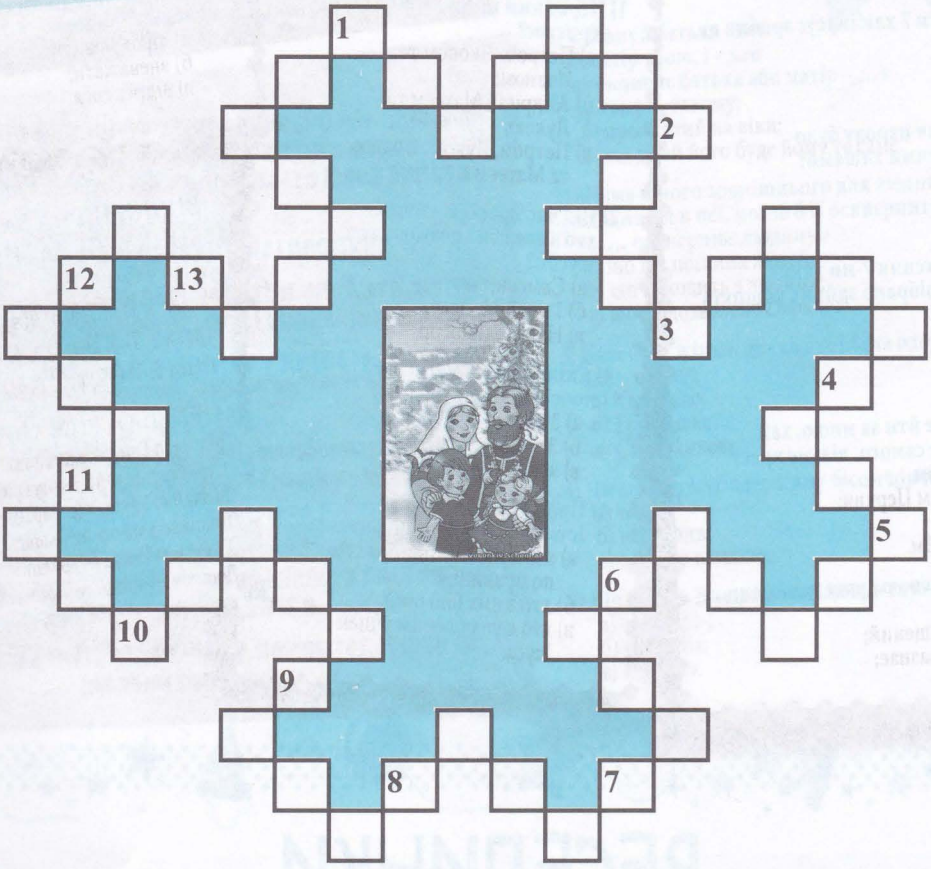

1. Бог родився – не спіть, забувайте біль-тривогу, в … спішіть. 2. … Му Мати прекрасно співає і хор Ангельський Їй допомагає! 3. Оглянувся Йосиф, … вся ясна, Ангели співають, звізда світить красна. 4. В шопі знаходять Боже Дитя, бідне, покірне, мов би … . 5. Символ Нового року. 6. Дивне чудо … з неба пастирям голосить і з поклоном до Ісуса поспішити просить. 7. Чисте серце, щиру віру і … свою в офіру Богу принесіть. 8. «Добрий … тобі, пане господарю» (коляда). 9. Одне із найбільших християнських свят. 10. Тут Ангели чудяться, Рожденного бояться, а віл стоїть трясеться, … смутно пасеться. 11. Ще приходять три царі, аж зі сходу звіздарі, для Ісуса ставлять щиро …, золото і миро Марії. 12. Різдвяна … надворі, глечик куті на столі. А дітвора колядує, з Різдвом Христовим вітає. 13. Благослови, Боже, нам на Новий Рік, щоби був щасливий кожний … .

Відповіді на загадку, опубліковану у числі за грудень 2011 року:

1.Край. 2.Еклер. 3.Дністер. 4.Мир. 5.Марушка. 6.Молитва. 7.Кіліманджаро. 8.Заступник. 9.Паралелограм. 10.Скрипка. 11.Володимир. 12.Ботаніка. 13.Лисенко. 14.Чудотворець. 15.Миколай. 16.Аеробіка. 17.Нічка. 18.Круковська.

Номер підготував: бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Допомагали: Павло Білик, Віталій Павлучкович.

ПЕРЛИНІ «МІСІОНАРЯ»

«Бог предвічний народився», –
Вкраїна співає.
Корнилія Яремака
увесь Чин вітає.

Вселенная, веселися,
Хай Господь почує,
Головний редактор нині
сорок літ святкує.

Це вікарій провінційний,
наш отець Корнилій.
Працьовитий, енергійний,
Добрий, чуйний, щирий.

«Місіонаря» перлина,
наша гордість й слава.
Мудра, чесна – це ЛЮДИНА,
честь йому і хвала.

Це невтомний є редактор
та пастир духовний,
Сіє щедро в людські душі
він зерно Господнє.

Духовний син й послідовник
о. Йосафата.
«Місіонар» процвітає,
варто всім читати.

Місіонер він великий,
Хто його не знає?
Де місії він провадить, –
ніхто не дрімає.

Дорогий наш ювіляре,
наш отче Корнилій,
Дай вам, Боже, рясних плодів
на Господній ниві.

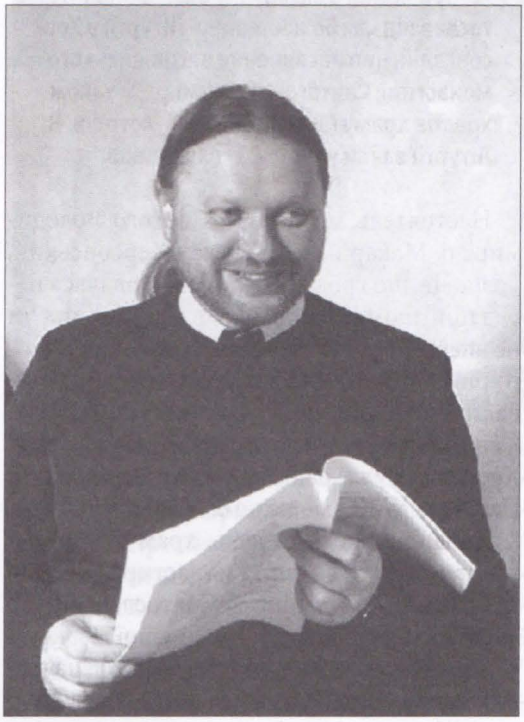

■ о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
головний редактор часопису «МІСІОНАР»

Редакція часопису
щиро вас вітає,
Бо такого редактора
більш ніхто не має.

Читачі Вас усі люблять,
співбрати у Чині.
Жийте сто літ у здоров'ї,
велика ЛЮДИНО!

Дарував Господь чесноти,
й не перелічити.
Дай вам, Боже, вінець Святих
в небі заслужити.

ГЛАВА УГКЦ ВИСОКО ОЦІНИВ ВНЕСОК ВАСИЛІЯН У РОЗБУДОВУ ЦЕРКВИ НА ПІВДНІ УКРАЇНИ

У рамках душпастирського візиту до Одесько-Кримського екзархату Блаженніший Святослав під час Божественної Літургії у Херсоні здійснив посвячення василіянського монастиря Святого Володимира, а також хрестів храму Святих Кирила і Методія. В Літургії взяли участь 25 священиків.

■ Блаженніший Святослав відвідав Василіянську спільноту у Херсоні

Настоятель монастиря Святого Володимира о. Макарій Ленів, декан Херсонський, розповів, що громада дуже хвилювалася перед приїздом Глави Церкви, адже до них чи не вперше приїжджав духовний лідер такого рівня. «Вірні греко-католики ревно готувалися до цього приїзду. Вони зустріли Блаженнішого Святослава короваєм і квітами. Херсонці були раді, що про них пам'ятає Патріарх УГКЦ», – каже о. Макарій.

Хоча був робочий день, храм був ущент заповнений. Освячення монастиря і хрестів у Херсоні Блаженніший Святослав назвав «особливою подією в історії нашої Церкви». «Це дуже важлива подія, але зміст і значення її ми можемо зрозуміти лише через багато років, коли історія покаже всьому світу, всій Україні, що саме ми сьогодні тут з вами почали», – наголосив він.

Глава УГКЦ розповів, що 18 років тому, коли Отці Василіяни в Херсоні починали будівництво, був ризик, що вони можуть бути «висміяні», оскільки будову було не так легко завершити. «По-людськи ми розуміли, що своїми силами довершити це неможливо… Однак силою Божою і любов'ю до Церкви, до вас та до всіх людей постав цей монастир і цей храм, освячення яких звершуємо сьогодні. Так, ми нині бачимо величні Божі діла. І дякуємо Господу Богу за те, що Він справді надихнув, влив свою любов у серця черенцтва, духовенства всієї нашої Української Греко-Католицької Церкви для того, щоб наші священики могли показати, як сильно Бог любить вас, дорогі в Христі», – говорив Глава Церкви до своїх вірних.

Блаженніший Святослав поставив Отців Василіян за приклад для інших: «Запитуючи себе, яким повинен бути український священик, щоб міг виконувати душпастирське служіння на Сході і Півдні України, знайдемо відповідь у таких словах: цей священик має покинути вигідне життя, батька, матір, можливо, навіть добру перспективу на майбутнє… Той, хто не переживе такого моменту, не здатний бути ні священиком, ні єпископом, ні Главою Церкви, ні навіть справжнім християнином», – переконаний він.

Глава УГКЦ попросив отців і вірних бути «сіллю землі» для міста і околиці та для всього українського народу, щоб ми не були більше ніколи викинутими на маргінес. «Старайтеся, щоб у вашій присутності наш народ міг загоїти рани минулого, які йому нанесли різні загарбники. Вас потребує сьогодні український народ», – закликав вірних проповідник.

Наприкінці Блаженніший Святослав побажав усім, зокрема духовенству, сили Божої любові, «переживання і віднайдення у Христі Ісусі втраченого, бо тільки тоді можна буде виконати те завдання, яке перед нами ставлять Господь Бог, Церква і український народ». ■

За повідомленнями сайтів http://ugcc.org.ua; http://risu.org.ua

ПОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ ВОЗНЕСІННЯ ГНІХ У М. ДРОГОБИЧІ

бр. Вартоломей ЯРЕМКО, ЧСВВ

25 листопада 2011 року, в день святого священномученика Йосафата по вул. Северина Наливайка у місті Дрогобичі на Львівщині відбувся Чин посвячення храму Вознесіння ГНІХ, який звершив преосвященний владика Ярослав Приріз, єпископ-ординарій Самбірсько-Дрогобицький.

■ Владика Ярослав Приріз ЧНІ освятив храм Вознесіння ГНІХ

Будувати храм почали 1991 року з ініціативи місцевої громади під проводом о. Софрона Яциківа, ЧСВВ.

На посвячення церкви прибули місцеві єпархіальні священики, чимало отців-василіян з різних монастирів і парафій та численні гості. Ця радісна подія зворушила серця парафіян храму, адже чекали вони на неї впродовж довгих двадцяти років.

З-поміж гостей були: о. Тарас Герасимчук (парох церкви св. Трійці), о.-декан Іван Паньків, о.-диякон Микола Рик з єпископською прислугою, о. Тома Кушка, ЧСВВ (ігумен монастиря у Золочеві), о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ (магістр та ігумен Крехівського монастиря), о. Юстин Кучер, ЧСВВ (намісник монастиря св. Онуфрія, що у Львові), о. Макарій Ленів, ЧСВВ (ігумен з Херсона), о. Ігнатій Корінець, ЧСВВ (із львівської церкви св. Андрія), о. Олексій Дем'яновський (із церкви Успіння Пресвятої Богородиці у Дрогобичі), о. Дмитро Заміщак (із церкви Воскресіння ГНІХ м. Дрогобича), о. Назарій Лех, ЧСВВ (із Лаврівського монастиря), о. Лаврентій Івасечко, ЧСВВ (вислужений ігумен Дрогобицького монастиря свв. Петра і Павла), о. Ілля Сірук, ЧСВВ (відповідальний за Апостольство молитви у Провінції Найсвятішого Спасителя), о. Анастасій Кабаль, ЧСВВ, о. Теодор Пилявський, ЧСВВ, брати-студенти ВІФБС, що у Брюховичах, новики й кандидати із Крехівського монастиря та інші.

У зверненні до парафіян Преосвященний Ярослав звернув увагу на духовне відродження українського народу, нації, її свідомості та традиції.

Після Божественної Літургії з подячним словом до всіх присутніх звернувся о. Павло Ясиновський, ігумен Дрогобицького монастиря. Опісля із зворушливими словами вдячності до всіх небайдужих людей (парафіян, жертводавців й доброчинців), які спричинилися до відродження парафії, звернувся о. Софрон Яциків, який свого часу розпочинав цю благородну справу, був першим парохом храму Вознесіння ГНІХ.

Під вечір відбувся святковий концерт та вистава (з участю отців і братів Крехівського монастиря), приурочені святкуванню дня св. свящмуч. Йосафата Кунцевича. Цей величавий празник, до організації якого кожен парафіянин доклав своїх старань, ще більше згуртував церковну спільноту й приніс спільний успіх та втіху. ■

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ У БУЧАЧІ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

25 грудня 2011 року у храмі Воздвиження Чесного Хреста Господнього, що при василіянському монастирі в Бучачі на Тернопільщині, відбулася урочиста подія – двоє дияконів Лазар Громадський, ЧСВВ та Єронім Грім, ЧСВВ отримали ієрейські свячення. Їх уділив єпарх Бучацький Дмитро Григорак, ЧСВВ.

■ Василіянська спільнота поповнилась молодими священиками

Урочиста Архиєрейська Свята Літургія у храмі Воздвиження Чесного Хреста Господнього розпочалася о 10:30 год. Разом з Преосвященним владикою Дмитром її співслужили Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, о. Макарій Солюк, ЧСВВ, ігумен монастиря, о. Роберт Лисейко, ЧСВВ та близько тридцяти священиків-василіян, як також декілька єпархіяльних священиків. В урочистій Службі Божій взяли участь багато монахів і монахинь, родичі, друзі та знайомі нововисвячених ієреїв.

Під час проповіді владика Дмитро наголосив на цінності монашого та священичого покликань, як особливого Божого дару для Церкви і заохотив вірних, молитися за покликання добрих і ревних священиків, а нововисвячених ієреїв ревно сповняти своє монаше та ієрейське служіння.

Після Великого входу розпочався обряд ієрейських свячень. Протоігумен о. Йоанікій Чверенчук ввів дияконів Лазаря та Єроніма, яких тричі привітав владика Дмитро – вони поцілували хрест у руці владики, набедренник та його рамено і чотири кути престола, тричі обходячи довкола престола.

Після цього владика Дмитро прочитав молитви ієрейських свячень. Опісля нововисвячені ієреї були облечені у священичі ризи: епітрахиль, пояс, нарукавники та фелон. Відтак вони стали до престола і далі з усіма священиками відправляли Божественну Літургію.

По закінченні Служби Божої хор заспівав «многая літа» Святішому Отцю Венедикту XVI, Папі Римському, Блаженнішому Святославу, Главі УГКЦ, священичому чинові, як також новоієреям, їхнім батькам та родичам, монахам і монахиням та всім вірним.

Після цього зі словами подяки звернувся до присутніх о. Протоігумен Йоанікій Чверенчук. Він найперше подякував Богові за дар життя та покликання новоієреїв, подякував їхнім батькам за виховання їх синів та за те, що віддали їх на служіння Богові у Василіянському Чині. Також о. Протоігумен подякував Преосвященному владиці Дмитру за уділення св. Тайни священства двом ченцям-василіянам (до речі, це були перші ієрейські свячення, які Владика Дмитро уділив відколи став Єпископом) та побажав йому Божого благословення у його архиєрейському служінні. Опісля зі словами подяки від нововисвячених ієреїв звернувся о. Лазар Громадський, який найперше подякував Богові за дар життя і покликання, подякував батькам за виховання, друзям, рідним і знайомим за підтримку та молитви.

Бажаємо нововисвяченим ієреям щедрого Божого благословення в їхньому служінні у Христовому винограднику на більшу Божу славу для добра Божого народу. ■

ДОКУМЕНТ ПАПСЬКОЇ РАДИ «СПРАВЕДЛИВІСТЬ І МИР» ПРО РЕФОРМУ МІЖНАРОДНОЇ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ В ПЕРСПЕКТИВІ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ З УНІВЕРСАЛЬНОЮ КОМПЕТЕНЦІЄЮ

У понеділок, 24 жовтня 2011 р., у Ватикані відбулась презентація документу Папської Ради «Справедливість і мир» про реформу міжнародної фінансової системи в перспективі публічної влади з універсальною компетенцією.

Презентацію провели кардинал Петер Турксон, Президент Папської Ради «Справедливість і мир», архиєпископ Маріо Тозо, Секретар цієї Папської Ради, та професор Леонардо Беккетті, викладач політичної економії римського університету «Тор Верґата». Економічна та фінансова криза, яку переживає світ, спонукує всіх, і окремі особи, і народи, до глибокого розгляду культурних та моральних принципів і цінностей, які лежать в основі суспільного співжиття. Крім того, криза зобов'язує приватні структури та компетентну публічну владу на національному, регіональному та міжнародному рівнях до серйозної призадуми над причинами і розв'язками політичного, економічного і практичного характеру.

Спираючись на соціальну доктрину Католицької Церкви, зокрема, на енцикліку Святішого Отця Венедикта XVI «Любов у істині» Папська Рада «Справедливість і мир» видала документ з пропозиціями реформи фінансової та монетарної системи з точки зору створення публічної влади з універсальною компетенцією, спрямованої на служіння загальному добру. Як підкреслив кардинал Турксон, її структура не повинна бути ще однією перевагою сильніших над слабшими. Така інституція має ставити на перше місце права людини, сприяти загальному розвиткові всього людського суспільства як «спільноти народів». Криза вимагає того, щоб наново спроектувати шлях, прийняти нові правила і знайти нові форми діяння, щоб наполягати на позитивному досвіді й відкидати негативний.

В документі коротко переглянуто етапи фінансової та економічної кризи, яка виявила егоїзм, колективну жадібність, надмірне накопичення благ, та запропоновано деякі напрямні, які мають орієнтиром Організацію Об'єднаних Націй та її спеціалізовані установи і повинні бути безсторонніми. Як деякі з причин сучасної кризи вказані економічний лібералізм без жодних правил та контролю, а також три руйнівні ідеології: утилітаризм, індивідуалізм і технократія.

Як застерігає Папа Венедикт XVI, корінь кризи має не тільки економічну і фінансову природу, але, перш за все, моральну. Треба повернутись до переваги духовних та етичних цінностей і, разом з ними, до переваги політики, яка відповідальна за загальне добро, над економікою та фінансами.

У документі Ватикану припускається реформа монетарної міжнародної системи, що у перспективі означало би створення певного роду «Світового центрального банку», який би регулював монетарну систему за зразком національних банків. Здійснення такої мети мусить бути реалістичним, а, отже, поступовим, і спиратись на відповідні юридичні основи.

Біблія розповідає про спорудження Вавилонської вежі, де панував егоїзм і поділ. Дух Вавилонської вежі є антитезою Духа П'ятидесятниці, Божого задуму для всього людства, що означає єдність у відмінності. «Тільки дух згоди, який подолає поділи й конфлікти, дозволить людству по-справжньому бути однією сім'єю, аж до осягнення нового світу із встановленням світової публічної влади на служінні загальному добру», – цими словами закінчується документ Папської Ради «Справедливість і мир» про реформу міжнародної фінансової системи в перспективі публічної влади з універсальною компетенцією. ■

«ВЕЛИЧАЄМО ТЕБЕ, СВЯЩЕННОМУЧЕНИКУ ХРИСТОВИЙ ЙОСАФАТЕ!»

МОЩІ СВ. ЙОСАФАТА У ЧОРТКОВІ

о. Йосафат Вороцянка, ЧСВВ,
Намісник монастиря

Багато святих є у нашому народі: святителі, преподобні, мученики, ісповідники. Однак найбільш знаним та почитаним не лише в Україні, але й за кордоном є святий священномученик Йосафат Кунцевич, ЧСВВ, Архиєпископ Полоцький. Святий Йосафат – це мученик за єдність Церкви Христової. Девіз його життя: «Щоб усі були одно».

Для цього він жив, молився, жертвував Богові всі терпіння й невигоди свого життя. Найбільшою жертвою, яку склав на Божий вівтар український святий 12 листопада 1623 року, була його мученицька смерть за єдність зі святим Апостольським Престолом. Ця жертва не залишилася непоміченою, бо вже 1647 року Йосафата Кунцевича проголошено блаженним, а 1867 року – першим святим Унійної Київської Церкви. Ми, його нащадки, сини і дочки українського народу, вірні діти Української Греко-Католицької Церкви, вшановуємо нашого брата і дякуємо Богові за дар такого великого святого для Церкви й народу.

У василіянській резиденції Преображення Господнього у місті Чорткові особливо урочисто вшановували торжество святого Йосафата. Три дні поспіль молилися молебень і вервицю до святого перед його мощами. Ввечері 24 листопада Великою Вечірнею з Литією розпочалися святкування. Опісля відслужили Божественну Літургію і закінчили триднівку. Наступного дня, 25 листопада, святкування продовжилися Великою Утренею та урочистою Божественною Літургією, яку відслужив намісник монастирської резиденції о. Йосафат Вороцянка, ЧСВВ. Після Літургії відбулося посвячення ікони з мощами священномученика Йосафата, автором якої є відомий на Чортківщині художник п. Степан Шевчук. Ікону написано завдяки сприянню і підтримці п. Михайла Батрина, парафіянина церкви Преображення Господнього. Далі, під спів церковних пісень, – похід з іконою довкола церкви і благословення вірних мощами великого Подвижника. Завершились святкування мируванням усіх присутніх і многоліттям.

■ Святий Йосафат Кунцевич покровитель монастиря в Чорткові

Ікону з мощами відтепер і надалі зберігатимуть у монастирській церкві Преображення Господнього Отців Василіян. Її виставлятимуть для вшанування вірними, так що кожен зможе прийти і молитися перед мощами святого, просити в нього помочі і заступництва.

Тож нехай святий Йосафат оберігає наш народ, вимолюючи у Бога єдність для нього. Хай життя і жертва мученика дадуть початок для нових ревних працівників у Божому винограднику.

«Святий наш отче Йосафате, моли Бога за нас!» ■

СВЯТКУВАННЯ ПАМ'ЯТІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА У ВОЛОДИМИРІ-ВОЛИНСЬКОМУ

25 листопада у м. Володимирі-Волинському, як і щороку, відбулася міжнародна проща на честь святого священномученика Йосафата Кунцевича.

Свято розпочалося великою Вечірнею з Литією, яку відправив настоятель монастиря о. Терентій Довганюк, співали брати-семінаристи з Брюхович: Роман Мельник, Йосафат Герляк, Андрей Бойчук, Франціск Гурняк.

У п'ятницю, 25 листопада, о 8.00 год. о. Доротей Ганджалас, ЧСВВ, відслужив Божественну Літургію та закінчення дев'ятниці до св. священномуч. Йосафата Кунцевича для парафіян, які не могли взяти участь в дальших святкуваннях з різних важливих причин.

Згодом, о 9.30 год. о. Яків Яремчук, ЧСВВ, із церкви св. Андрія, що у м. Львові, відслужив Утреню.

Після Утрені багато священиків, які приїхали на святкування, зустрічали екзарха Луцького УГКЦ владику Йосафата Говеру. З привітальним словом до Владики звернувся о. Терентій та «маленькі» парафіяни: Віталій Голіч, Мирослава Телібська, Софія Панчишин, вручивши владиці Йосафату коровай та квіти.

Опісля розпочалася Архиєрейська Божественна Літургія, у якій єпископу Йосафату співслужили: Протоігумен Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ; о. Роберт Лисейко, ЧСВВ, ректор Брюховицької семінарії, о. Володимир Маланюк, ЧСВВ, префект студентів у Брюховичах, о. Григорій Бардак, ЧСВВ, з Підгорецького монастиря, о. Захарія Слободян, ЧСВВ, з Луцького монастиря, о. Лєшек Кошляга, парох римо-католицького костелу м. Володимира-Волинського, о. Атанасій Євуш, ЧСВВ, економ Крехівського монастиря, о. Юстин Мидзка, ЧСВВ, з Червоноградського монастиря, о. Атанасій Кулинич, ЧСВВ, з Луцького монастиря; о. Роман Дутчак з Тернополя; о. Яків Яремчук, ЧСВВ; о. Володимир Гавриленко з Яворова; о. Євген Задорожний, ЧНІ, з Ковеля; о. Василь Довганюк із Коломиї.

Також приїхало багато гостей із Радехова, Червонограда, с. Бендюги та с. Межиріччя (поблизу Червонограда), церкви св. Андрія зі Львова, були сестри-василіянки: зі Львова, Берегів, Брюхович; сестри Чину Пречистої Діви Марії зі Львова, прочани з Оболоня, Жовкви, Луцька та багато інших. Подію висвітлювали численні представники мас-медіа.

Під час Святої Літургії всі прочани мали нагоду приступити до св. Тайн Покаяння та Євхаристії й отримати повний відпуст та архиєрейське благословення.

У проповіді владика Йосафат Говера підкреслив, що місто Володимир-Волинський є особливим для всіх, оскільки саме у ньому народився великий святий, апостол єдності.

Після Святої Літургії о. Терентій подякував Владиці, що приїхав на свято, возвеличивши його своєю присутністю, і привітав владику Йосафата з іменинами, а також подякував всім гостям.

Згодом для всіх прибулих прочан провели екскурсію вулицями міста, де колись проживав святий Йосафат.

Владика, духовенство, запрошені гості мали спільну святкову трапезу у приміщенні монастиря. Перед тим, як залишити отців, гості подякували о. Терентію та спільноті за гостинне прийняття та записали свої враження у книгу архіву монастиря. Із піднесеним настроєм поверталися всі до своїх домівок, з надією, що ще не раз повернуться на землю святого Йосафата. ■

Рік VIII.

МІСІОНАР

Лист за січень 1904.

Шановні читачі Місіонаря! Радо презентуємо нову рубрику «Ретро Місіонар». Схвальні відгуки і цікавість сучасників спонукала нас відновити, бодай частково перші номери журналу.

Коли у XIX ст. українці в черговий раз були змушені доводити свою національну ідентичність: право на свою мову, історію, традиції, віру. Це час коли започатковуються українські гуртки та товариства, видаються етнографічно-історичні розвідки, виголошуються проповідей українською мовою – розпочинається період українського національного пробудження. Церква не стоїть осторонь, а навпаки активно долучається до таких процесів.

Майбутній митрополит, а тоді ігумен Львівського Василіянського монастиря А. Шептицький і о. П. Філяс ініціюють видання греко-католицького журналу, який отримав назву «Місіонар», а Платонід Філяс стає його першим редактором.

Журнал, дуже скоро набуває популярності, і стає невід'ємною частиною кожного християнина. Про це свідчить відкриття рубрики «Розмовна картка», «Питання і Відповіді; Листи з краю до Місіонаря; Нам пишуть» (див. ілюстрацію 1). Після виходу перших номерів часопису, редакція змушена збільшити тираж видання. На протязі року до редакції Місіонаря надійшло близько півтора тисячі листів.

Довоєнний «Місіонар» вражає своє індивідуальністю, щороку змінюється зовнішній вигляд журналу, урізноманітнюються тематики, хоча кілька рубрик залишались незмінними: «Подяки за вислухані молитви», «календар на наступний місяць року», «Щоденна

Іл. 1

Питання і Відповіди

1. Чи католицька Церква заказує вірним читати св. Письмо?

ВІДПОВІДЬ. Ні, то не правда. Катол. Церква заохочує всіх своїх вірних, щоби св. Письмо читали і сама читає його кождої неділі і свята на Службі Божій і пояснює в проповідях і катехізаціях. Наше Видавництво раз-в раз заохочує своїх читачів, щоби св. Письмо мали і читали. Церква кат. заказує лиш, щоби вірні не читали таких видань св. Письма, котрі не мають *одобрення від епископа*, а се длятого, щоби вірних захоронити перед книжками еретиків, котрі навіть до св. Письма перепачковують свої єреси і сектярські видумки. Св. Церква як добра Мати, дбає про се, щоби від своїх вірних віддалити всяке еретицьке і сектярське сміте і отрую. За те належиться Її вдячність і похвала. Се протестанти оклевечують Церкву катол. що вона нібито не дозволяє своїм вірним читати св. Письма[1] але се є неправда і клевета.

* * *

2. Чи первісні християни не мали *»священиків«* і що-й но в кілька сот літ пізнійше постановлено проповідників *»священиками«*?

ВІДПОВІДЬ. І се є протестантська видумка[2] Протестанти викинули з Христової науки всі св. Тайни, лиш одну тайну хрещення яко таке ще затримали і то не всі. Бо деякі протестантські секти вже навіть не хрестять своїх дітий, або хрестять їх на свій лад так, що те хрещенне не є християнським хрещенням. Інші відкидають хрещенне дітий а що-йно дорослих хрестять (як баптисти).

[1] »Віра і Наука« часопис наших »Євангельських християн« в ч. 3 на сторінці 16. в 1925 р.

[2] Віра і Наука ч. 2, стор 5. — 1925.

16

Іл. 2

Пісня на Богоявленє Господне.

Marciale. Муз. о. Й. Кишакевича.

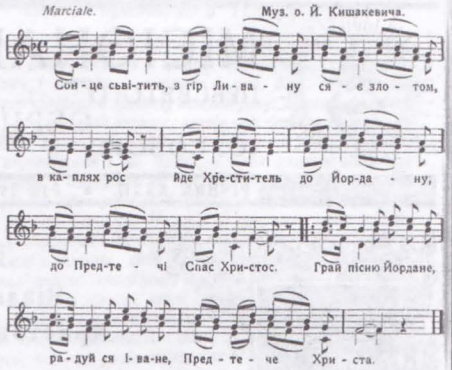

У Йорданьских филях чистих
Привитав Іван Христа,
сьвітлом промінів сріблистих
блисла з облаків дуга.
Грай пісню Йордане... і т. д.

І озвав ся з неба голос:
Се мій любий серцю Син,
а Іван склонивсь мов колос,
мов за ясним сьвітлом тим.
Грай пісню Йордане... і т. д.

Поклонім ся й ми Христови
в сім сьвятім величнім дни,
Він з безмежної любови
охрестивсь, щоб нас спасти.
Грай пісню Йордане... і т. д.

Іл. 3

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Янківці. Мій одинокий синок так тяжко занедужав, що не було вже надії на его життя. В тім горю удав ся я з просьбою до Найсолодших Сердець Ісуса і Марії о здоровля нашої дитини; просьба моя зістала вислухана, за що складаю сердечну подяку Найсолодшому Серцю Ісуса і Марії і нехай буде Їм честь, слава і поклін від мене грішного і від всіх людей. (ж. 500.000)

Й. Бутрин

Осердів. Дня 7 липня с. р. повстав огонь в нашій церкві так, що цинкові ліхтарі стопились, часть обруса згоріла і підставка кімборії також. Церков була зачинена, ніхто не гасив. Коли 8 липня я прийшов до церкви, щоби відправити Сл. Божу, застав все погашене і крім висше згаданої шкоди, нічо більше не сталось. Лишень Ісус, котрий був в киоті, вратував церков. За се нехай буде щира подяка Н. С. І Х за се чудо! Яко жертву посилаю 500.000 і прошу о поміщенє сеї подяки в »Місіонарі«.

о. І. Голічек

Іл. 4

Іл. 4

РОЗМОВНИЙ ЛИСТОК

Звертаємо увагу наших Чатачів, щоб ніколи не передавали до нас ніяких грошей через подорожніх. Гроші до нас найкраще пересилати через пошту. Переказ на гроші ми долучуємо до наших книжок, як кому висилаємо.

І. К. в М. Подяки в Місіонарі поміщень на кожний місяць тоті, що до нас прийшли ще місяць наперед. Наприклад у цім лютневім числі є тільки ті подяки, що до нас прийшли перед першим січня ц. р. Всі подяки, що прийшли в січні, будуть поміщені аж в березневім числі. А то тому так, що вже з початком кожного місяця ми даємо до друку Місіонар на слідуючий місяць. Тому, як не побачите своєї подяки в цім місяці, то вона певно буде на другий місяць.

Б. Ж. — Бела. Питаєтеся, чи в нас такий Союз, що там правилися б Сл. Божі за тих, що до того Союзу належать. Відповідаємо, що такий Союз є в нас у Жовкві, при церкві ОО. Василіян. Це так званий Літургічний Союз. Хто записується до того Союзу, то за нього правляться Сл. Божі. — У вашім терпінню шукайте для себе розради в молитві, св. сповіді та й у св. Причастю.

Про Григоріяну Службу Божу ми вже раз писали. Це така Сл. Божа, що її безперервно правиться цілий місяць за якусь померлу особу. Така Сл. Божа з привілею св. Церкви має особлившу силу для такої душі. — На таку Службу Божу можна дати за себе ще за свого життя, щоб по нашій смерті її за нас відправляли.

Всі Українці католики, читайте Місіонар!

Сьогодні такий час, що вже майже кожна свідома родина читає часопис. І кожний стан, чи кожна партія має свій власний часопис, який боронить прав тої кляси чи партії.

Ми католики, свідомі й релігійні католики мусимо читати свій релігійний католицький часопис, а то Місіонар. Місіонар це часопис, що розносить і розбуджує релігійне життя в нашім народі ще з 19 століття. Він піддержує те життя в нашім народі, боронить його від ворогів. Кілько він приніс своїм читачам сили для душі та розради в житті! От і в цім місіонарі бачимо те і з листів до Місіонаря.

Місіонар повинен бути в кожній українській родині. Він повинен бути і там, де є вже і другі часописи. Бо другі часописи не пишуть про справи Божі, про справи церковні, не приносять Божої науки й розради для душі, а цього всього ним християнам конче потрібно. Це приносить тільки Місіонар. **Як любити Бога, як молитися до Нього, як служити Йому, як спасти душу, це пише тільки Місіонар. Й тому він повинен бути в кожній українській хаті!**

молитва», «Просять о молитві» (див. ілюстрації 3, 4).

Важливі відомості та заголовки статей виділяються різноманітними шрифтами, кінцівки статей виділялись орнаментом. Оповідання, статті, уривки з життя святих, вистави, доповнювались малюнками, образками, фотографіями.

ЧИСЛО 1. СІЧЕНЬ

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

РІЧНИК XXXII. • РІК 1929.

На Різдво Христове

Най серця радістю заблиснуть
Бо втіхи час настав,
Це гість з небес явився,
З Марії народився,
До нас він завитав,
Нас покохав.

Єдиний Син одного Бога,
Він задля Доброти
На світ прийшов туземний,
Щоб душі наші темні
До світла привести,
Щоб їх спасти.

Та в нас, чи є яка спромога
Віддячитись як слід?
Ми бідні — не багаті,
Щож можем більше дати
Як не любови цвіт?
Любови цвіт!

Олесь Гереша

Іл. 5

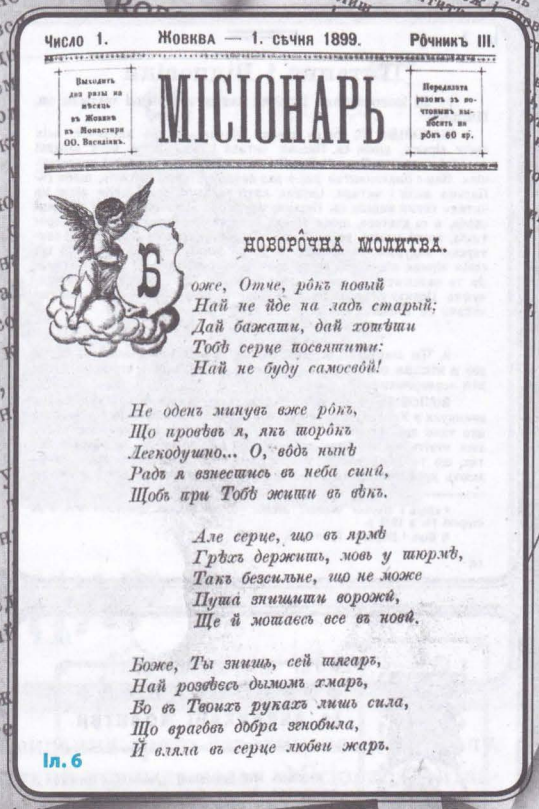

Число 1. Жовква — 1. сѣчня 1899. Рочникъ III.

Выходитъ два разы на мѣсяць въ Жовквѣ въ Монастирю ОО. Василіянъ.

МІСІОНАРЬ

Передплата разомъ зъ почтовимъ высылкомъ на рокъ 60 кр.

НОВОРѢЧНА МОЛИТВА.

Боже, Отче, рѣкъ новый
Най не йде на ладъ старый;
Дай бажати, дай хотѣти
Тобѣ серце посвятити:
Най не буду самосвѣй!

Не одинъ минувъ вже рѣкъ,
Що провѣвъ я, якъ шорѣкъ
Легкодушно... О, вѣдъ нынѣ
Радъ я взнестись въ неба синій,
Щобъ при Тобѣ жити въ вѣкъ.

Але серце, що въ ярмѣ
Грѣхъ держитъ, мовь у тюрмѣ,
Такъ безсильне, що не може
Пуста знищити ворожій,
Ще й мошавсь все въ новій.

Боже, Ты знищь, сей шлягаръ,
Най розвѣвсь дымомъ жмаръ,
Во въ Твоихъ рукахъ лишь сила,
Що врагѣвъ добра згнобила,
Й вляла въ серце любви жаръ.

Іл. 6

Пісні, колядки дуже часто подавалися з нотами. Окрім цього кожен номер журналу був ілюстрований світлинами, іконами (див. ілюстрацію 2, 5, 6, 8).

Провідне місце на сторінках журналу посідали: повчання Церкви, роздуми про значення душпастирської праці, коментарі до Біблії, історію життя святих. Важливе значення мали друковані перекази, оповідання, сценарії присвячені Різдву, святу Миколая, адже їх використовували читачі у святкових містерійних виставах, особливо по-селах. Відтак публікації мали і морально-виховне значення, зокрема для нашої молоді.

Журнал стає друкованим духовним посередником між церквою і людьми. Його мета – бути своєрідним дороговказом у формуванні національно-духовної свідомості, виховання ревної віри, підтримка у скрутні часи, номінування позиції і впливу греко-католицької Церкви в українському народі, свідчення пастирської любові і відданості до людей, поширення культу Христового Серця (див. ілюстрацію 5).

Журнал «Місіонар» протягом 47-ми років вдалося стати живим друкованим словом і духовним провідником для кожної християнської родини не лише в Галичині але й Закарпатті, Волині, Холмщині та за кордоном. Для українців-емігрантів журнал став своєрідним вікном в Україну, та становив виняткову цінність. Так, отці

Іл. 7

Місяць січень — місяць доброї преси

Книжка, часопис набрали сьогодні величезного значіння. Читати сьогодні жадний усякий. Сьогодні майже не видно різниці між селом і містом, між робітником, рільником і урядовцем. Читають усі, читають багато, цікавляться всім, визнаються на всім.

Під вплив часописів попадають усі. Тому то дуже важне, щоб читати добрі часописи, щоб цей вплив був добрий.

УКРАЇНЦІ-КАТОЛИКИ! МИ МУСИМО ЧИТАТИ ТІЛЬКИ ДОБРУ ПРЕСУ! Тільки добру пресу, що будує нам й робить сильною нашу Церкву, тільки таку пресу, що єднає нам нарід, що дбає про його гаразд, тільки таку пресу, що виховує нас на чесних, культурних, свідомих католиків. — А відкиньмо геть усі сектанські, радикальні, комуністичні й ліберальні часописи, що підкопують нам Церкву руйнують нарід, нищать усе наше добро.

В цім місяці поширюймо добру, католицьку пресу. І самі читаймо католицькі часописи й других до того заохочуймо. В цім Місіонарі, на кінці маємо подані важніші католицькі часописи.

Іл. 8

Кажеш: »Празник раз до року,

Іл. 8

Місіонар Ісусового Серця
Річник 42, Число 1 • Січень 1939

Д. Б.

Приходь, Спасе, ми чекаєм!

Ніч... Морoз тихенько ходить,
Часом скрипне до шибок,
Намалює взір чудовий
Із листочків і гілок.

З подиху його біленько
Прибирається ввесь світ,
Під його стопою часом
Лунко тріснe грубий лід.

Зорі в неба ярко сяють,
Світло їх морoз закув,
Світ новий переглядають
Без гнилі, калюж знаку.

Ніч свята... Краса чудова
Розливається кругом,
Вже земля уся готова,
Приходь, Христе, в наш хором

Приходь, Спасе, Боже, в неба,
Приходь в хату, у наш дім,
В українські бідні села
В любім Святі Різдвянім.

Приходь, Спасе, ми чекаєм —
Від Кавказу по Попрад
Тебе щиро привітаєм,
Тобі кожний добрий, рад.

Христос Раждається!

Дорогі читачі! В Свято Христового Різдва приходить до Вас вірний Ваш приятель „Місіонар" і приносить з собою радість, тільки радість. „Радість з неба являється!" „На землі мир!" Того мира й тієї радости хоче Вам „Місіонар" принести до Вашої родини, в кожний куток Вашого дому, і в найдальші закутини Вашого серця.

Приходить до Вас „Місіонар" у це велике Свято й бажає Вам мира в Бога й мира на землі, здоровля, гараздy, довгого життя, й перебування в ласці Божій!

Народженний Христос нехай ущасливить життя Ваше звеселить серця Ваші, спасе душі Ваші!

Іл. 9

Твій приятель в Новім Році

Стоїмо на порозі нового року. Літа наші минають скорим бігом, як вода в потоці переходять, оставляючи радість і смуток — спомини й мрії, всьо, чим Бог досвідчає чоловіка в протягу довгого року. Приходить новий рік, рік ожидання широких кругів, рік бажань і стремлінь мільонів людей, рік надій — а тимчасом може то бути рік несподіванок і то гірких, котрих чоловік найменше надіється і найменше на них приготований.

Тут ще одна правда блищить в цілій своїй одежі — Бог рядить світом!... Чоловік чи хоче чи не хоче, мусить підпорядкуватися Божим розпорядкам.

Різні є досвіди, котрими Бог обдаровує своїх дітей. Є хвилі радісні, хвилі повні щастя і вдоволення з життя, але є й хвилі тяжкі, хвилі прикрого змагання з судьбою, боротьби з трудношами й неповодженнями. Приходять хвилі небезпечні для душі, моральні терпіння, різні покуси, які сто разів тяжшими є від фізичних терпінь.

І у таких хвилях є потрібний правдивий, щирий приятель, котрий своєю радою, своїми вказівками, своїм погідним лицем потрапить піднести душу, винести її з сірого, буденного життя у висшу, радісну атмосферу. Рідко стрічаємо таких справдішних, щирих приятелів.

Таким власне приятелем є „Місіонар".

Він вливає до твої душі скарб правди й віри, будить її до погідного життя. Його усміх є твоїм усміхом, його радість, твоєю радістю, його серце, твоїм серцем... Він розуміє цілу недолю твоєї душі, він ділиться твоїми терпіннями, ділитьея болем і жалем, яким тебе Бог досвідчає. Він не шукає ніякого земського інтересу, ніякої користи, тільки твойого добра. Він хоче в сірі мраки твого життя внести промінь світла Христової правди, ожившляючий подув Христового духа.

Чоловік нераз найдеться в такім положенню, що тратить сили до боротьби зі світом, безрадно опускає руки, глядить тупо в темну пропасть, до котрої радби кинутися, щоби позбутися всього життевого тягару.

Не піддавайся днеохоті!

Борися відважно і витревало. „Місіонар" буде твоїм провідником. Він стане тобі заслоною перед ударами ворогів, він буде тобі дорогою до неба.

Ось маєш приятеля. На нім можеш безпечно полягати та опирати своє життя.

Хай той приятель „Місіонар" буде в кождій хаті, в кождій родині і нехай внесе у твої пороги радість, щастя і спокій.

Хай у тім Новім Році стане не тільки твоїм приятелем, але і усіх Українців-католиків!

Іл. 10

Чину Василія Великого засвідчили наполегливу душпастирську працю і любов до свого народу у кожному куточку світу (див. ілюстрацію 8).

Традиційно у кожному першому номері Нового Року публікувалось Різдвяне і Новорічне вітання. Ми не зраджуємо цій традиції і вітаємо Вас з Різдвом Христовим та Новим 2012 роком. Нехай у Ваших домівках панує християнська любов та Божий мир, а Вашим вірним товаришем і порадником залишається часопис «Місіонар». (див. ілюстрацію 5, 6, 8, 9, 10). ■

МОЄ ЖИТТЯ ВІДДАНЕ БОГУ

Пам'ять – це невичерпне джерело і найкращий показник того, який слід після себе залишає людина. Життя п. Марії Репко немов у дзеркалі відображає хресний шлях нашої Церкви у часи новітніх катакомб XX століття. Цій мужній мирянці випала висока місія засвідчити вірність Господеві крізь буремні чотири десятиріччя. Вона неодноразово дивилася у вічі небезпекам, її помешкання зазнавало численних обшуків.

■ Марія Вуйцік підчас репетиції

Моє дитинство тісно переплiталось співом...

Батьки були дуже віруючі, практикуючі християни. Мама дуже любила церкву, ходила на відпусти. Маленькій Марії батьки привили велику любов до релігії. Село, де зростала, знаходилося недалеко від лісу і вона дуже любила милуватися природою, співом пташок, красою рідного краю. В школі вчилася дуже добре, була акуратна і старанна, особливо захоплювалася співом. Спів для неї був понад усе.

Моя стежина вела до Храму...

Вперше, коли п. Марія зайшла до церкви святого Онуфрія у Львові, її вразив ангельський спів хору і вона сильно заплакала та почала говорити: «Матінко Божа, це не люди співають, але ангели. Якби я туди дісталася, я б їм ноги цілувала». Поглянула вона, а в сповідальниці сидить священик. Почала сповідь: «Я приїхала до Львова і буду шукати роботу». Священик звернувся до неї з такими словами: «Доньцю, може ти голодна, може ти хочеш їсти, може не маєш де переночувати, я тобі дам адресу». Пані Марія відповіла, що мешкає у сестри. «Дитино, прийди, – сказав отець; я тебе запишу до братства. Прийдеш?». «Прийду», – відповіла Марія. На другий раз отець записав Марію Репко до Апостольства Молитви і до інструктора, щоб приготувалася до Марійської Конгрегації. Ця підготовка мала тривати рік, але п. Марію прийняли швидше. Цей найщасливіший момент її життя відбувся 24 травня 1931 року. Відтоді й почалася активна діяльність п. Марії у церкві. При церкві святого Онуфрія у Львові було два хори: хор «Звук» та мішаний хор. Марія Репко співала у хорі молоді «Звук», який мав велику популярність, а також і у мішаному хорі. Пані Марія не могла пережити,

щоб у цьому хорі не співати, хор для неї був хлібом насушним, без якого не могла жити.

Трудилася, не покладаючи рук, у підпільній Церкві...

Дорога до Бога п. Марії продовжувалася у львівській римо-католицькій катедрі, де вона співала в хорі більше 40 років. Тут доводилося співати спочатку все латинською. Скромна оселя п. Марії була хоч і не завжди безпечною, однак надійною пристанню для переслідуваних священиків. Тут вони мали можливість відправити св. Літургію, хрестити, сповідати, причащати, святити воду і пасочки або просто зустрічатися з потрібними людьми. У домі зберігалися Святі Тайни для щоденного причащання, особливо це стосувалося подорожуючих і хворих. Також її помешкання слугувало монастирем і підпільною семінарією.

Віра в Бога і приклад для мирян...

У 1995 р. завдяки п. Марії Репко при церкві святого Онуфрія у Львові почала діяти Марійська Дружина пань, першим провідником якої став отець Василь Зінько. Першою головою Марійської Дружини була обрана п. Марія Репко. Завдяки п. Марії з 21 вересня 2002 р. хор пань почав співати Святу Літургію, молебні, коляди. Організаційні здібності і велика сила волі не полишають її і сьогодні. Молоді з подивом слідкують, коли вона піднімається крутими сходами на хори, щоб відспівати Богослужіння.

Своїм праведним життям вона свідчить самого христа для своїх рідних і близьких. ■

Розмовляв Андрій Сав'як

■ Марійська Дружина вітає ювілярку п. Марію

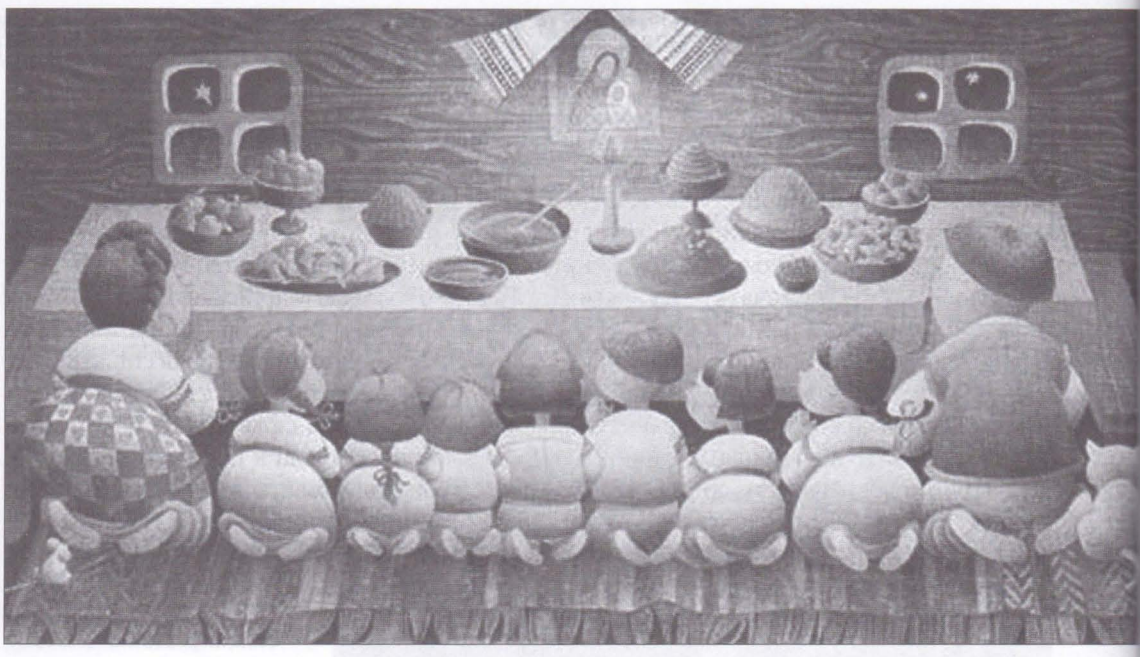

ДІЛИТИСЬ РАДІСТЮ НА РІЗДВО

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Одного грудневого дня Григорій пішов до свого сусіда і знову просив двоколісного візка:

– Поки ще погода дозволяє, хочу притягнути дров, бо кажуть, що зима буде сніжна, морозна і затяжна, тож дозвольте вашого возика.

– Григорію, та ви на шахтах Воркути натягались всяких візків і тачок і ще тут тягаєте, – відповідав, жартуючи, сусід.

– Не дивуйтесь, бо така моя доля: за Україну та за її волю караюсь.

Взявши в руки поручні двоколісного возика, він потягнув його до лісу. Пройшовши поле, сіножаті, Григорій опинився в лісі, який постійно вирубували на дрова жителі найближчих сіл. У лісі панувала тиша, тільки дятел порушував її своїм стуком. Глянувши на захмарене небо, Григорій перехрестився і, помолившись, взявся до праці. Пробиваючись кущами ожини, тут же вирубував деревця різних порід, які потім витягував і складав на возик. Тернина обдряпувала руки, чіплялась за одежу, та він не звертав на це уваги і терпеливо виконував свій задум. Коли вже достатньо було заготовлено дров, він їх прив'язав мотузкою до возика, став між поручні неначе в упряжку і тягнув возик майже два кілометри до свого дому. Та, власне, не до свого дому, бо у рідний дім його не впустили, як він повернувся з Воркути. Тож довелось посилитись у хату-розвалюху. Вона пустувала, бо мешканці її також опинились в Сибіру.

Не легко в житті бути самотнім та ще й в таких умовах, в яких опинився Григорій. Та він не нарікав на своє життя. Часто по-

вторював: «Так склалось, така Божа воля, потрібно нести свій хрест наскільки Бог дає мені сили». Його життя, а вірніше терпіння, мало хто усвідомлював. Кожна людина передусім думає про власне життя, а щоб допомогти іншому, потрібне хоч невелике милосердя душі, яка є даром Божим.

Тягти візок було нелегко. Хоч дров було небагато, та сили у Григорія не було достатньо. Пройшовши кілька десятків кроків, він тут же відпочив, оглядаючись навкруги, а найбільше вдивлявся в небо, оповите сірими осінніми хмарами. Думки виникали різні. Кожного разу, зупинившись, звертався молитвою до Бога і щось роздумував. Як він сам говорив: «Так легше тягнути візок». В думках потішав себе: «Ось будуть Різдвяні свята, натоплю піч, зігріюсь, поколядую, а як хтось до мене зайде, то треба пригостити, адже ж свята. Різдво – радість для кожного: і для бідного, і для багатого. Якщо піч охолоне, знову дровець підкину, а тут вже й ніч настане, ох і швидко час біжить. Недавно був хлопчиком і відзначали Свят-вечір усією родиною, а тепер, якби не Сибір для батьків, а для мене Воркута, можливо, життя було б іншим…Грицю! Їдемо! Соб, сабе!».

Крок за кроком, приближався Григорій з візком до хати. Сонце заходило, і навкруг темніло. День проминув. Григорій, як завжди, подякував Богові. Скинувши дрова і відтягнувши возик до сусідів, тут же почав готувати вечерю. Тільки після вечері міг відпочити, але душа тягнеться до духовного хліба. Щось читав, писав, переписував, а для чого – сам не второпав. А перед сном читав Життя Святих. Відтак молився, аж поки не зморив сон, який не завжди був приємний, бо як не одне то щось друге болить. На старість всі болячки дають про себе знати.

На другий день Григорій рубав дрова і складав їх у стіжок, бо ж зима велика, та ще не відомо, що вона принесе. Здавалось йому, що він нікому не потрібний. Ніхто ним не цікавився і не заходив, щоб його відвідати. Він був мовчазний, про своє минуле не хотів розповідати, а зате любив повчати:

– Не робіть цього, бійтесь Бога! Це тяжкий гріх! Я недавно слухав радіо з Ватикану, як отець під час проповіді наказував і застерігав від цього. Мало що чоловік ваш хоче. Дитина не тільки ваша, але й Божа. То тепер люди дозволяють собі, що хочуть, а колись не було так. Не робіть цього, прошу вас! Вам дали батьки життя і ви повинні дати своїм дітям життя. Про розлучення навіть не думайте! У всьому причина – горілка. Ходіть до церкви, сповідайтесь, моліться, бо людина занадто слабенька. Прийдіть із своїм чоловіком до мене, можливо, щось пораджу йому так, як зараз і вам раджу. А зараз разом помолимось. Тільки на Бога всю надію покладайте! – говорив Григорій до молодої жінки, далекої своєї родички, яка прийшла до нього за порадою. Відтак молилися разом.

Одного дня перед Різдвяними святами до нього зайшли колгоспний бригадир з помічником.

– Звідки у тебе дрова? – говорив п'яним голосом бригадир, навіть не привітавшись з старшим чоловіком, і тут же почав на нього кричати.

Григорій мовчав, не знав, що відповісти.

– Ще раз питаю: де дрова взяв?

– З лісу.

– З якого лісу? – не вгавав бригадир.

– Ось з цього, – показав рукою Григорій.

– Ліс – колгоспний, хто тобі дозволив заготовляти дрова у колгоспному лісі?

А потім бригадир звернувся до свого заступника:

– Ще сьогодні дрова забрати на ферму!

Григорій схилив голову вниз, коли сердито, з лайкою його, сварив бригадир, погрожуючи з висланням з села.

– Дивно, що вас не перевиховали у тюрмі. Дивіться, а то знову прийдеться вам…

Ще цього дня у Григорія забрали дрова, які він так заготовляв не тільки на свята, але й на всю зиму. Цих дров на свинофермі вистачило лише на декілька днів, а Григорій знову мусів заготовляти дрова. Та він зрозумів, що за ним пильно слідкують. «Така вже моя доля і цей світ широкий», – говорив сусідам.

Настали Різдвяні свята. До свят, як завжди, усі готувались заздалегідь. Діти розучували колядки, молодь готувалась до вертепів, а старші готувались відсвяткувати Різдво Христове, згідно з традиціями. Церква в селі була закрита, тож одні слухали Службу Божу по радіо з Ватикану, а інші йшли аж на третє село, а ще інші, випивши спиртного, відвідували сусідів, де знову не обходилось без випивки.

Григорій вирішив зготувати собі Святу Вечерю якнайскромніше, як це було в таборі на Воркуті. Постеливши на стіл сіно, покривши його білим обрусом і засвітивши свічку, він поклав на стіл сухарі, кутю і узвар. Із дванадцяти страв він вирішив залишити лише три на честь Пресвятої Трійці, як це було на перший Святий Вечір під час заслання. Відтак, ставши на коліна, довго молився. Він справді розмовляв з Богом. По його обличчю горохом текли сльози. Чи це був жаль, чи радість – важко було зрозуміти. Та йому здавалось, що з ним вся його родина: мати, батько, брат, сестра, – як це було ще у дитинстві. І що більше він молився, то відрадніше йому ставало, немов бачив убогу Пресвяту родину: Ісуса-Дитятко, Марію і Йосифа. Який божественний спокій оповив його душу! Обтерши сльози, в смутку почав колядувати: «Бог предвічний народився…», – а на душі відчував незбагненну любов Ісуса, який в особі Дитяти простягає до нього ручки. Можливо, це була уява, але у серці щось інше творилось, що важко пояснити. Запах ялинкових гілок надихав щось божественне.

– Дякую тобі, Ісусе, що я тут з тобою. Я не самотній. Пора вечеряти.

Вийшов на двір, поглянув на небо, всіяне зірками. Григорій пошепки говорив до себе: «Ісусе, а де ж твоя зоря? Ні, ні, це все твої зорі, які ти створив з Отцем небесним, а ось ця на сході найяскравіша зірка, за якою, мабуть, йшли наймудріші цього світу.

– Грицю, бачиш небо вкрите зірками? Тепер йди до хати і сідай за стіл, але занеси ще дідуха.

– Занісши до хати сніп пшениці, Григорій сів за стіл вечеряти. Перехрестився, з"їв три сухарики, декілька ложок куті і запив узваром. Більше не міг.

– На дворі було чути, як колядували в різних закутинах невеликого села. «Так хочеться відвідати когось, привітати, розділити радість Христового народження. Зайду до Бойчишиних, в них хата велика, і багато гостей з'їжджається, то чого ж не зайти в такий час», – роздумував.

Як задумав Григорій, так і вирішив відвідати Бойчишиних. «Їхній син працює вчителем і завжди приїжджає на Святу вечерю до своїх батьків, та й добре ставиться до мене», –роздумував Григорій, йдучи до приятеля, як до свого рідного.

Зайшовши до хати, він привітався: «Христос раждається!»

І йому відповіли: «Славімо його!».

– Сідай, Грицю, до вечері з нами. Запізнився трохи, але це нічого, ось тобі штрафний.

– Ні, ні! Я зайшов, щоб привітати вас і поколядувати.

– Дуже дякуємо, але сідай ось тут на кухні, ми тобі дамо повечеряти, знаємо, що тобі немає кому зготувати куті.

Тоді підійшов до нього вчитель Василь Іванович, кажучи:

– Я Вас дуже поважаю, але зі мною є друзі , які потім скажуть, що я з тобою дружбу підтримую, тому краще повечеряй собі, добре? А ми колись зустрінемось, про все поговоримо. Мені дуже цікаво почути твої поневіряння. Я також люблю Україну. На все добре, тримайтесь Григорію! В інший час зустрінемось.

Григорій послухався, пішов на кухню, покуштував куті і випив склянку свіжого узвару. Подякував господині, заколядувавши «Нова радість стала…», і вийшов з хати. Коли виходив, то хтось холодно і голосно сказав:

– З Богом, Грицю!

Залишаючи Бойчишиних, Григорій вирішив іти додому. Проходячи біля двору Млинчука на подвір'ї побачив колядників-дітей. Стара господиня виносила їм гроші і сипала в торбу подарунки.

– Христос раждається! – привітався Григорій.

– Славімо його! А куди йдеш, Грицю? Зайди до нас, будемо дуже раді. Дуже просимо, не обминай нас, – просила господиня. Та ще й до нас приїхали діти, раді будуть тебе бачити. Заходь же!_

Не відмовився Григорій, зайшовши в хату, привітався і поздоровив зі святами.

– Просимо вас за стіл, ми так чекали, що хтось зайде, а тут такий дорогий гість.

– Цілий день я вижидала своїх дітей. Ще з ранку виходила на дорогу, а їх немає. Слава Богу, що надвечір прибули, а тут ще, на щастя, Ви, Григорію, надійшли. Тож починайте колядку на радість нам усім. «Дивная новина…», – заколядувала господиня теплим, ніжним голосом, всі з радістю підхопили.

А старий Млинчук приніс ще один стільчик і поставив біля себе, кажучи:

– Це давній був звичай такий у нашій родині. Завжди у нас ставили стільчик, який нагадував, що може прийти хтось убогий, якого потрібно з радістю прийняти. Коли приймаємо убогого до столу, то це щось подібне, якби прийняли до хати Марію і Йосифа, які шукали притулку, і заодно Дитятко Ісуса.

Після коляди почалась весела розмова, і кожний пригощався тим, що було на столі.

– Грицю, по селі пішла чутка, що бригадир забрав у вас дрова. Його навіть сварили люди. Допустили його до влади, а він що хоче те й робить, – говорила з жалем господиня, і це наш чоловік таке витворяє.

– Я йому не дивуюсь, він говорив, що немає чим палити в печі на свинофермі, і свині їдять холодний корм. Але забудьмо сьогодні про це, радіймо, бо Дитятко Боже народилось для нас. Ще не таке довелось пережити, якби все пам'ятати… Сьогодні світ радіє.

– Розкажіть нам, як там на засланні Ви справляли Святий Вечір, – запитав Андрій, який приїхав з дружиною до батьків і тепер сидів поруч.

– По-різному святкували. Рік на рік не був схожий. Але найкраще запам'ятався перший рік. Святкували завжди в тайзі, а одного разу – в шахті. Святий Вечір в основному святкували українці, але ми завжди запрошували литовців, поляків, німців, навіть татар. У тайзі ми бачили полярне сяйво. Мороз був більше сорока градусів. Замість куті їли заморожену перлову кашу. Колядувати на морозі було важко. Нас було п'ятеро, колишніх повстанців. З консервної банки їли перлову кашу з цукром. А потім заколядували, як могли, «Бог предвічний…», обнялись, поцілувались, кажучи: «Христос народився!» Сльози жалю були у кожного, але ми не давали їм волі. Була якась надія, що Дитятко Ісус нас визволить з неволі. Навіть стало легше на душі, відчували Божу присутність. Нас довго і, мабуть, не випадково тримали в лісі.

А у шахті, коли одного року під час зміни нам випало відзначати Святий Вечір, було по-іншому. Ми з собою взяли кутю, пиріжки, соки. Тут було тепліше, але всі ми були, як звичайно є в шахті, брудні. Нас було дев'ятеро. Ми так довго колядували, що з нами почали сваритись наглядачі. Всім було радісно. І коли нам хотіли закинути, що ми зірвали план, то навпаки, у цей день ми видобули навіть вугілля навіть більше, ніж передбачено середнім планом.

Де б не святкували Різдво Христове, ми повинні відчути його присутність у наших серцях, доброзичливість один до одного, всепрощення. Ми завжди всіх поздоровляли і бажали навіть своїм наглядачам якогось особливого щастя. Ми їхню злість, ненависть перемагали своєю добротою, покорою, доброзичливістю, і це всіх дивувало. І зараз всі кривди я сприймаю спокійно. Життя коротке, тож на той світ, що візьмемо з собою? Не дай Боже за собою тягнути ще гріхи. Їх тут треба залишити у святій сповіді і каятті.

Під вікна знову прийшли колядники. У хаті також було весело. Всі відчували себе одною родиною. Григорій розговорився, як ніколи, розказував про батьків, які повмирали у Сибіру, про сестру, яка там залишилась. Та про себе ні слова – чому не одружився, а роки спливли…

– Через мене вивезли батьків, і деколи на серці така велика туга, що я причинився до лиха, яке їх спіткало. І хто винен вцьому? Я всім відповідаю одним словом – любов до Батьківщини. Тому не шкодую за втраченими роками. Любов потребує жертви. На жаль, з'являються всякі біди, бо бракує любові, а перед усім бракує земної любові. Бог став людиною, щоб піднести гідність людини, яка ґрунтується на Божій правді. Бог прийняв людську подобу, щоб людина у небесному царстві раділа найбільшим щастям в єдності з Ним.

До хати прийшли сусіди, щоб привітати добрих людей з Різдвом Христовим.

– Ходімо до церкви, там збираються всі жителі нашого села, –говорила молода господиня.

– Ми залишимось у хаті, а ви, молоді, можете йти, – говорила господин, але завтра приходьте слухати Службу Божу. Григорію, і Вас запрошуємо. До речі, відправлятиме Владика Мирослав Марусин, про що в неділю оголосили на Службі Божій по радіо з Ватикану.

На небі ясніли зорі. Легенький морозець надавав бадьорості. З колядою сходились мешканці до церкви. Хоч колядували, але радості не було. Перед ними церква була закрита на замок, і входити вони не мали права. Люди молились в честь Різдва Христового і просили для себе та для своїх родин Божих ласк у Новонародженого Ісуса, і мовчки розходились додому.

Григорій також довго молився. Він дякував Богові, що так гарно відсвяткував ще один Свят-вечір. Адже страждати, терпіти заради чогось – це також неабияке покликання. Прийшовши додому він не спав до самого ранку. Взявши до рук ручку, Григорій писав свої спомини. Для кого? Хто буде їх читати? Він тим не журився. Пишучи, згадував прожиті роки і радів, що не марно пройшов дорогий час. Бог, Україна, родина – все перепліталось у його серці.

«Хто, як не я, повинен нести свій хрест і йти за Христом? Ісусе Новонароджений, тобі кланяюсь, ще до того як зустрінусь з Тобою на Святій Літургії по Ватиканському радіо». – Дивлячись на образок, він далі висловлював свої почуття: «Ти моя радість, щастя і життя! Слава на висотах Богові, а на землі – мир людям доброї волі».

Трохи відпочивши, Григорій одягнувся та пішов слухати Службу Божу по радіо до своїх добрих сусідів. ■

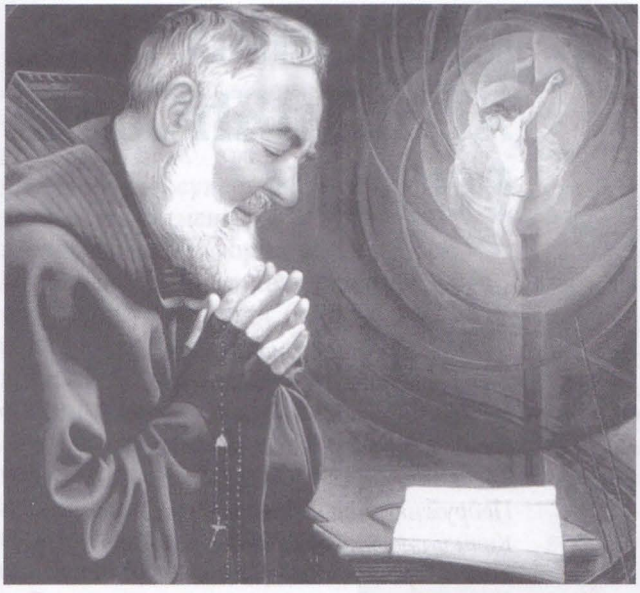

■ св. о. Піо молися за нас

Моя мама перебуває в Італії на заробітках уже близько п'яти років. Два роки тому вона важко захворіла. Була так далеко від дому, сама... Проте її завжди оберігав Господь. І того разу Він чудесно зцілив її.

Кілька днів у мами була висока температура, їй було важко розмовляти. На третій день хвороби друзі повезли її до лікарні. Там лікарі довго не могли поставити діагноз, а після тривалого обстеження виявили загноєння всього організму. Мама була у вкрай важкому стані. У лікарні стверджували, що жити їй залишалося близько трьох годин... Це було важке випробування в моєму житті, але я твердо вірила: мама одужає, Господь обов'язково допоможе нашій сім'ї.

У цей час здавалося, що все в житті так складно, я відчувала тільки сльози в душі. Коли мамі робили першу операцію, ми ревно молилися. Я знала, що Бог милостивий... Щодня гаряче молилася, просила про молитву усіх, кого лиш зустрічала, ходила по храмах, просила про чудо у святих.

Мама перебувала в комі близько трьох місяців, і жодного дня протягом цього часу лікарі не давали ніякої надії. Але ми молилися... Ревно молилися до отця Піо та інших святих. Усі ці три місяці з ранку до вечора ми проводили у молитві. Одного дня під час молитви до о. Піо я відчула дуже гарний запах, що сповнив усю кімнату. Це був запах квітів. Я знаю: в цей час о. Піо та всі святі перебували поруч. То був безсумнівний знак, що Бог мене чує. Я постановила багато намірів, які повинна була виконати в подяку Богові.

Одного дня моя мама прокинулася. Вона стала швидко одужувати. Господь повністю очистив її організм. Пресвята Богородиця була поруч із нею. Зараз мама здорова, лікарі вкотре стверджують, що це чудо, і я знаю, що його вчинив Господь. Мама згадувала: того дня, коли їй стало краще, вона відчула, як Хтось узяв її на руки, міцно викручував і казав: «Очистись».

Укотре стаю навколішки перед невеличким образом, і, зі сльозами на очах, кажу Богові: «Дякую за все, Ти мій Господь».

«Не бійся і довіряй... Неспокій зайвий... Бог милостивий, і він вислухає твою молитву» (отець Піо). ■

Читачка

Люба Дівчур

***

Бог Предвічний народився,
Чи знаєте, люди?
Святе Дитя з Вифлеєму
Тепер з вами буде.

Свої ніжні рученята
До Бога складає
Та маленькими устами
Ласки вам благає.

Ясна зірка засіяла
Над вкраїнським краєм.
«Вселенная, веселися...» –
Разом заспіваєм.

Хай Дитятко з Вифлеєму
Всіх благословляє,
Нехай в рідній Україні
Христос ся рождає!

ВІНШУВАННЯ НА СТАРИЙ НОВИЙ РІК
(14 СІЧНЯ)

Йшов я через гори та через долини,
Привела стежина у вашу хатину,
Щоб новий рік в мирі з Богом розпочати,
Дозвольте сьогодні вам повіншувати.

Під ноги вам стелю золоту пшеницю,
Щоб хліб і до хліба було на полиці,
Щоб у новім році вам Господь із неба
Послав у родину все, чого лиш треба.

Дай, Боже, достатку вам і вашим дітям,
В щасті і здоров'ї других свят дожити,
Хай Господь із неба вас благословляє,
Хай в вашій родині Христос ся рождає!

ПРАВДИВІСТЬ ХРИСТИЯНСЬКОЇ РОДИНИ

о. Микола МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Родина християнська Богу мила,
Бо це домашня Церква на землі.
Її суціль Господня милість вкрила,
Вона не никне у повсюдній млі.

Подружню спільність небо обійма,
Коли царюють в ній добро та мир.
Теж не прошиє холодом зима
Тривог, розчарувань: Бог – Поводир.

В молитві й жертві Господа Христа
Покликана тут брати участь все.
Побожним світить в очі надмета,
На крилах їх надія скрізь несе.

Покликань джерело – свята родина,
Спільнота унікальна перед Богом.
Батьків повинна слухати дитина,
Бо ж стережуть кровиночку від злого.

Четверта Божа заповідь велить,
Що слухати ми маєм маму з татом:
Тоді пірне у щастя кожна мить,
І будень стане миттю ніби свято.

На жаль, ще є заблукані родини,
Котрі не бачать Спасових слідів.
Спинитись треба: гаснуть притьмом днини,
Всевишній знає про дочок й синів.

Чесноти хай цвітуть між нами квіттям.
Свята родина, щоб була взірцем.
Вручімо Пану всі сердець суцвіття,
З'єднаймося із люблячим Творцем.

«РІЗДВО РОДИНИ КУП'ЄЛЛО» МОНАШОГО ТЕАТРУ «В КАПТУРАХ»

Людина живе у своєму закритому світі, з особливою світобудовою та ієрархією цінностей. Чоловік, дружина, діти, квартира, кіт, робота, супермаркет, друзі… є фрагментами мозаїки життя. Це форма сакралізованої профанності, яка створює відчуття безпеки і захищеності. Сакральність, яка штовхає в обійми відчаю і порожнечі. Людина творець світу та вбивця Бога. Створила пекло на землі, в своїй сім'ї, в своєму серці… Бог загубився в побутовій метушні.

Воплочення, життя, смерть Ісуса Христа… не є безглуздою подією попри всю свою нераціональність. Це швидше таємниця, яка штовхає до внутрішнього неспокою і руйнації фантомного реальності. Подія, що змінила історію. Але чи змінила вона людину?

"Різдво родини Куп'єлло" – п'ята, ювілейна вистава, монашого театру «В каптурах.». Прості, але глибокі роздуми автора Едуардо де Філіппо над життям однієї італійської сім'ї на передодні Різдва. Життя – не театр, без антрактів і репетицій, але радість і трагізм переповнюють його щодня. Режисер Дмитро Бартков, разом з акторами-монхами, експериментують та роздумують над життям героїв, життям сім'ї, шукають у втраченій сучасності сліди Бога. Що знайдуть вони? Куди приведе їх ненаситне прагнення правди? Народження Бога історія чи сучасність?

Запрошуємо Вас зануритись з нами у світ людського існування, у пошук відповідей на фундаментальні питання людського життя, відвідавши виставу "Різдво родини Куп'єлло".

Прем'єра вистави відбудеться 8 січня в семінарії оо. Василіян в Брюховичах, також бажаючі матимуть можливість переглянути виставу у різних містах України як на заході так і на сході. Слідкуйте за новинами на сайті osbm.in.ua. ■

■ На сторінках часопису «Місіонар» хочу скласти щиру подяку Пресвятому Серцю Ісуса, Непорочному Серцю Марії, св. Юді-Тадею, св. Антонію і всім святим за вступ внучки Юлі до Політехніки.

Ольга Голуб, м. Жовква, Львівська обл.

■ Через часопис «Місіонар» хочу висловити безмежну подяку Всемилостивому Господу Богу, Пречистій Діві Марії, дорогому Ангелові-Охоронцю, святому Антонію Падевському і всім святим за отримані ласки, за допомогу у щоденному житті та постійну опіку у найскрутніших ситуаціях.

Любов, м. Львів

■ На сторінках часопису «Місіонар» складаю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, святому апостолові Юді-Тадею за вислухані молитви.

У нас в родині були проблеми з моїм братом. Дякую всім святим, що мій брат зрозумів свою помилку і навернувся.

Вірю, що навіть у найважчій ситуації є вихід, треба тільки сильно вірити, і Бог допоможе. Юда-Тадей також має велику силу.

Мирослава, м. Червоноград, Львівська обл.

■ Стараюсь часто читати Ваш часопис. І ось сьогодні, через сторінки журналу, хочу скласти подяку Господу Богу, Ісусу Христу, Марії, Йосифу, цілителю Шарбелю, Пантелеймону, всім святим за почуті молитви та допомогу в різних життєвих обставинах.

Наталя, м. Львів

■ Висловлюю щиру подяку Ісусу Христу, Матінці Божій, св. Йосифові, св. апостолові Юді-Тадею, св. Антонію Падевському, св. отцю Піо, св. Шарбелю, блаженній Йосафаті за отримані ласки в безнадійних судових справах мого сина і видужання опеченої руки внучки.

Закликаю всіх людей звертатися до св. апостола Юди-Тадея, який справді вимолить у Господа Бога великі ласки.

Варвара, м. Львів

■ На сторінках часопису хочу скласти щиру подяку Пресвятому Серцю Ісуса, Непорочному Серцю Марії, св. Йосифові, св. Юді-Тадею, св. Антонію, св. Терезі, св. Ірині, блаженному священномученику Миколаю Чарнецькому, св. о. Шарбелеві, моєму Ангелу-Хоронителю і всім святим за постійну допомогу і підтримку у важких життєвих ситуаціях і проблемах для мене і моєї родини. Раджу всім людям завжди звертатись до них і отримувати надзвичайні ласки, допомогу у всіх потребах і спокій душі.

Ірина, м. Львів

■ Шановна редакціє «Місіонаря»!

Від щирого серця хочу на сторінках Вашого часопису подякувати усім своїм святим заступникам перед Богом, а особлива подяка – св. Юді-Тадею, який щоденно вислуховує мої молитви і випрошує в Господа все, про що я його благаю. Цей святий прийде на поміч у будь-яку хвилину і стане вашим заступником у важких життєвих обставинах. Моліться до нього – і будете почутими!

Роксолана, м. Дрогобич, Львівська обл.

■ На сторінках Вашого повчального часопису «Місіонар» хочу висловити щиру подяку св. Юді-Тадею.

У моєму житті було багато ситуацій, з яких, здавалося, виходу немає та коли я промовляла дев'ятницю до св. Юди-Тадея, все вирішувалося в добру сторону.

То ж хто зараз перебуває в безвиході, моліться до св. Юди-Тадея, і він завжди прийде до Вас з простягненими руками і відкритим серцем!

А для мене св. Юда-Тадей став опікуном.

Галина, с. Куликів, Жовківський р-н, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє «Місіонаря», через Ваш часопис хочу висловити свою безмежну вдячність Господу Богу, Пресвятій Богородиці, св. Марті, св. Венедикту, св. Анні та всім святим тріумфуючої Церкви за вислухані молитви, а також ревнительці Апостольства Молитви п. Марії Федаш, яка порадила мені молитися до дев'ятьох святих лікарів. Щодня ми з родиною щиро молилися до святих в моєму намірі. І завдяки щирій молитві і твердій вірі вирішилась, на мій погляд безнадійна, проблема. Але те, що неможливо у людей, можливе у Бога. І тому раджу всім людям, а особливо молодим сім'ям у щирих молитвах з надією і вірою звертатися до тих святих по допомогу в усіх своїх потребах.

Нехай Господь благословить тих людей, які молилися в моєму намірі, – членів Апостольства Молитви церкви св. Духа смт. Жвирки Сокальського району.

З великою вдячністю,

Віра Костюк, смт. Жвирка,
Сокальський р-н, Львівська обл.

На сторінках Вашого часопису «Місіонар» хочу висловити свою безмежну вдячність Господу Богу нашому Ісусу Христу, Пречистій Матері Божій, св. Йосифу Обручнику і всім святим заступникам, до яких я молилася, за вислухані молитви та отримані ласки. А також прошу Божого благословення для всіх людей, що молилися у моїм намірі.

З повагою,

Марія, м. Болехів,
Івано-Франківська обл.

Слава Ісусу Христу!

На сторінках журналу «Місіонар» хочу подякувати Господу нашому Ісусу Христу за щасливі пологи і народження здорової дитинки.

Вже не раз у житті я переконуюсь, що Бог нас дуже любить. Щоразу Господь допомагає нам так, як ми і не сподівалися.

Дякую Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. Анні, бл. Йосафаті Гордашевській, св. апостолу Юді-Тадею, св. Ґерарду, св. Івану Боско за вислухані молитви.

Дякую Господу Богу нашому Ісусу Христу за тих людей, що молилися за мене: сестер-служебниць Йосафату та Ярославу, о. Ореста, о. Симеона, а також за лікарів і весь медичний персонал пологового відділення.

Боже любий, Боже милий, за все дякую Тобі!!!

Наталя, м. Золочів,
Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

На сторінках журналу «Місіонар» хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, святому апостолу Юді-Тадею за те, що моя онучка успішно склала екзаменаційну сесію. Будемо молитися до Господа Бога, Пречистої Діви Марії, святого Юди-Тадея, щоб, вислухавши наші молитви, допомогли з гідним працевлаштуванням та одруженням мого онука. Повсякчас відчуваємо Божу допомогу і заступництво святих.

Ірина, м. Долина,
Івано-Франківська обл.

Хочу висловити подяку на сторінках вашого часопису Господу Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, святому апостолу Юді-Тадею, святому Антонію за вислухані молитви та отриману поміч у здачі екзаменаційної сесії мого сина Василя.

Із щирою молитвою і вірою можна отримати всі ласки, про які просимо.

Анастасія П., с. Мервичі,
Жовківський р-н, Львівська обл.

КРОСВОРД «СВЯТКОВИЙ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

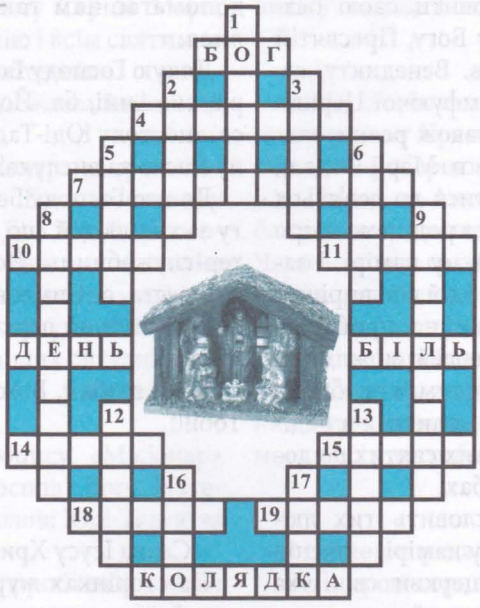

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 4. І приходять там: де Цар всього світа, де предвічний спочиває … . 7. Найменя Господа і Новий рік, Василія Великого кончина, чиє життя – євангельська перлина. В Йорданських водах …: Отець Небесний представляє Сина – і все це в січні як один потік (з вірша «Січень» отця Василя Мендруня, ЧСВВ). 10. Дзвонять дзвони: «Встаньте, встаньте, всі до Бога йдіть, чисте …, щиру віру, Богу принесіть». 11. Аж ось ангел Господній їм з'явився і слава Господня їх осіяла й великий … огорнув їх. 14. Заварне тістечко з кремом усередині. 15. … виграває, в гуслі ударяє, мелодійно і предивно Бога вихваляє. 18. … хмари розпорошив, зорі зблисли над селом, пастушки і міхоноша колядують під вікном. 19. … Божий із небес радість нам звіщає днесь, що в Вифлеємі Бог воплотився, там у вертепі Він появився.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Для Ісуса ставлять щиро ладан, … і миро. 2. І … пролунав з неба: «Це Син мій любий, що його я вподобав». 3. І ти Вифлеєме, земле Юди, нічим не менша між містами Юди, бо з тебе вийде вождь, що буде пасти мій … Ізраїля. 5. …, місяць і звізди ясно присвічають; гори холми і моря радісно іграють, поля, дубрави, чтуть Царя слави, бо всі суть Єго держави. 6. Пішли ген за … у яскиню темну, де Марія Діва клякнула на землю. 8. Спи, Ісусе, спи, спатоньки ходи, я Тебе му колисати, пісеньками присипляти: «Люлі, …, люлі!». 9. «Дякую вам маленькі, бідні пастушки, що перші прийшли Ісуса витати, що пісні співали веселі. Нехай той вечір на довго у пам'яті вам буде» (слова з вертепу, автор Анна …). 12. В Вифлеємі народився, …, Христос наш, і пан наш, для всіх нас, нам народився. 13. Євангелист, котрий описує про народження Христа. 16. «Від дитинства в полонині при отарі виріс я, наді мною … синє, а від неба жизнь моя» (давня коляда). 17. І ось вам …: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах.

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за грудень 2011 року

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 7.Паломник. 8.Царгород. 9.Лелія. 11.Лукач. 12.Албанія. 15.Знання. 16.Хор. 17.Відень. 20.Організація. 23.Батько. 24.Бар. 25.Нунцій. 29.Номінал. 31.Тіара. 32.Луара. 33.Єрусалим. 34.Амвросій.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1.Катерина. 2.Подія. 3.Кирило. 4.Харків. 5.Конус. 6.Покаяння. 10.Канонізація. 13.Антракт. 14.Мінімум. 18.Дар. 19.Бас. 21.Патріарх. 22.Літургія. 26.Йоаким. 27.Панама. 28.Краса. 30.Цукор.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ та НОВИМ РОКОМ!

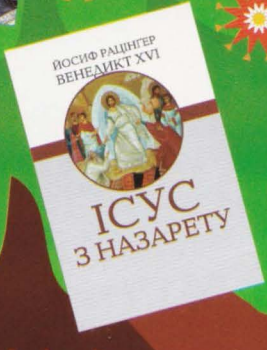

Крамниця «МІСІОНЕР»

Львів, вул. Б. Хмельницького, 40 *(за монастирем св. Онуфрія)*

тел.: 272-90-80, 095-260-21-57

«Хто не знає св. Письма, не знає й Ісуса Христа»
(св. Ієронім)

«АНДРІЇВСЬКІ ДЗВОНИ»

Своєю величчю і окрасою архітектурного комплексу церкви св. Андрія є барокова дзвіниця, яка буде нести духовну поживу прихожанам храму та гостям, адже тут тепер можна придбати духовну літературу та різну церковну атрибутику.

Адреса торгово-реколекційного центру «Андріївські дзвони»:
пл. Соборна, 3А, м. Львів

Торгово-реколекційний центр «Андріївські дзвони» працює:
від понеділка до п'ятниці: 10.00 – 18.00 год.
в суботу та неділю: 10.00 – 15.00 год.